வருஷ சந்தா

PROPRIETOR } வை. மு. கோதைநாயகி அம்மாள்
(MRS. V. M. PARTHASARATHY IYENGAR.)

JEGAN MOHINI

மலர் VI ஜகன்மோகினி இதழ் 10

ஜகன்மோகினி ஆபீஸ்,
26, தோடித் தெரு,
திருவல்லிக்கேணி, மதராஸ்.

தனிப் பிரதி அணா 3.

M29·6·10.
182860.

குறிப்பு:—ஒவ்வொரு மாதமும் கடைசித் தேதிக்குள் சஞ்சிகை வெளியாகும்

கெட்டி சாயம்! உயர்ந்த உடை!! விலை நயம்!!!

உயர்தரமான பம்பாய் கெட்டிச் சாயமுள்ள

கலர் புடவைகள்

இவைகள் தினந்தோறும் தோய்த்து அணியத் தக்கவை. செம்புரோஸ், ஆரஞ்சு, பச்சை, சாக்லேட் நிறங்களில் கிடைக்கும். பெண்மணிகளைத் திருப்திப்படுத்த பளபளப்பும் வசீகரத்தோற்றமும் கொண்ட இவ்வாடைகளை வாங்குதலே சரி.

அளவு $18 \times 2\frac{3}{4}$ முழங்கள்.

முதல் ரகம் விலை ரூ. 5-0-0 2-வது ரகம் ரூ. 4-0-0

பூக்கொடிக்கரை நெய்து முந்தாணியில் பூவேலை செய்திருக்கும் உருப்படி 1-க்கு ரூ. 1-8-0 அதிகம்.

ஜர்மன் சில்க் புடவைகள்

சாதா: மயில் கழுத்து, பொன் வண்டு, மேகவர்ணம், மாந்துளிர், பச்சை, அரக்கு, கருப்பு முதலிய எல்லாக் கலர்களிலும் கிடைக்கும். பெங்களூர் முந்தாணி போட்டது. கலர் கெடாதது. மனோகரமான மழமழப்பு. பளபளப்பு மாறாதது. ரம்மியமான தோற்றமுள்ளது. நேர்த்தியான நெசவு கொண்டது. நீடித்து நிற்பது. **உறுதியானது.**

$18 \times 2\frac{3}{4}$ முழங்கள் **விலை ரூ.** 11-0-0

ரவிக்கை துண்டு 1-க்கு 0-11-0

கோட்டடி: கரைகளில் பேட்டு வைத்து உடலில் பவழக் கொடி, தந்திக் கம்பி, டில்லி தர்பார் முதலிய தினுசுகள்.

$18 \times 2\frac{3}{4}$ விலை ரூ. 11-4-0

ரவிக்கை 1 முழம் 0-12-0

மேற்படி பிளைன், கொட்டடி தினுசுகளில் ருத்திராக்ஷப் பேட்டு வைத்து தலைப்பிலும் ஜரிகை (கருக்காதது) வேலை செய்ய உருப்படி 1-க்கு 3-0-0 அதிகம்.

குறிப்பு:—உத்தம உடைகளுக்கு உத்தரவாதம். ஆகவே நல்ல சரக்குகளை இங்கேயே வாங்குங்கள். ஆர்டருடன் கால் பங்கு முன் பணமனுப்புக. தபாற் கூலி வேறு.

ஒரே சமயத்தில் 100 ரூபாய் சரக்கு வாங்குபவற்கு 1 ரூபாய்க்கு 0-1-6 வீதம் குறைக்கப்படும்.

ஏஜண்டுகள் தேவை.

ஸிட்டி நெசவுச் சாலை,
65, அரமனைக்கார வீதி,
ஜி. டி. சென்னை

உ

ஓம்

ஜகன் மோகினி

"ஐயுணர் வெய்தியக் கண்ணும் பயமின்றே
மெய்யுணர் வில்லா தவர்க்கு"
ஜகன்மோ கினியென்னுஞ் சஞ்சிகையைக் காக்க
ஜகன்மோ கினி! மனத்தைச் சார்ந்து.

மலர் VI	சுக்ல ௵ புரட்டாசி ௴ September 1929.	இதழ் 10

கடவுள் வணக்கம்

4-வது சஞ்சிகையின் தொடர்ச்சி

5. கற்றார் புகழுங் கருணைக் கடலே!
பொற்றா மரையாள் புகழும் பொருளே!
வற்றா வருளின் வழியே யொழுகப்
பெற்றா லடியேன் பிழை பாடிலனே!
6. மதியின் நிலவே! மலரின் மணமே!
துதியின் பொருளே! சுவையின் னமுதே!
வதியின் வினையேன் மனமா மலரின்
சுதியின் சுடரே! துயரொன் றிலனே!
7. கண்ணுண் மணியே! கருணா நிதியே!
விண்ணின் னொலியே! வியன் மூவுலகுக்
குண்ணின் றொளிரு முணர்வே! யுணர்வின்
தண்ணென் னலமே தமியேற் கருளே!
8. உயிரின் னிறைவே! யுடலின் பயனே!
மயர்வின் பகையே! மணியா ழிசையே!
வெயினின் றழலும் புழுவின் வினையாஞ்
செயிர்நின் றழல்வேற் கருளாய் சிறிதே!
9. தெரியா வுளவோ சிறியே னகமே
பெரியோ யுறையின் பிழையோ யுரையாய்
கரிநேரி டையாய்! கமழ்பூங் குழலாய்!
பிரியா தருளாய் பிறைவா ணுதலே!
10. கல்விக் கடலே! கவியின் சுவையே!
செல்வப் பொருளே! திகழ்பா ரதியே!
பல்விக் கினமாற் றுபரம் பொருளே!
புல்விக் குள்புகும் பொழுதில் புரவாய்!

முற்றும்.

—திரு. ராகவாசாரியர்.

OFFICE OF THE REGISTRAR OF BOOKS
2 NOV 1929
MADRAS

பொடி டப்பிகள்.

கொம்பினால், பல மாதிரியில் செய்தது. மிக அழகான வேலைப் பாடுடையது. பொடியின் குணம் மாறாது. வியாபாரிகளுக்கு 10 விதம் கமிஷன் கொடுக்கப்படும். வீ பி மூல்ய மல்லாது அனுப்ப முடியாது.

$2\frac{1}{2}$"	கீல் உள்ளது.	டஜன் 1-க்கு	....	$9\frac{1}{2}$-ரூபா
$2\frac{1}{4}$"	,,	,,	....	$8\frac{3}{4}$-ரூபா
2 "	,,	,,	....	$6\frac{1}{2}$-ரூபா
$2\frac{1}{2}$"	கீல் இல்லாதது	,,	....	$8\frac{1}{2}$-ரூபா
$2\frac{1}{4}$"	,,	,,	....	$7\frac{3}{4}$-ரூபா
2 ,,"	,,	,,	....	$5\frac{1}{2}$-ரூபா
$2\frac{1}{4}$, $2\frac{1}{2}$"	சந்தன:மரத்தில் செய்தது	,,	...	$6\frac{1}{2}$-ரூபா

VARIETY STORES,
G. W. 594
Trichur, P. O.

அகில இந்திய லாஜர்னல்

ஓர் உயரிய மாதாந்திர சட்டப் பத்திரிகை.

இப்பத்திரிகையில் ஹிந்துலா, பீனல்கோட், காண்ட்ராக்ட் ஆக்டு (ஜமீன் ஜமீன்தார்கள் சம்பந்தமான) எஸ்டேட் லாண்டு ஆக்டு, சிவில்புரோசிஜர்கோட் (விக்ரயம், அடமானம், தானம் முதலிய விஷயங்களைப்பற்றின) டிரான்ஸ்பர் ஆப் ப்ராபர்டி ஆக்டு, (உண்டி, செக், புரோகோட் இவை சம்பந்தமான) நெகோஷியபில் இன்ஸ்ட்ருமெண்டு ஆக்டு முதலிய ஆக்டுகளின்கீழ் ப்ரீவிகௌன்சில், சென்னை, பம்பாய், கல்கத்தா, ரங்கூன், அலஹாபாத், லாகூர் முதலிய ஹைகோர்ட்டுகளில் தீர்மானிக்கப்படும் கேஸுகளும் அவைகளின் சாராம்சங்களும், தெளிவான தமிழில் மொழி பெயர்க்கப்பட்டு சட்ட வியாசங்களுடன் வெளியாகி வருகின்றன. இப்பத்திரிகை ஜமீன்தார்கள், வியாபாரிகள், வக்கீல் குமாஸ்தாக்கள், கொடுக்கல் வாங்கல் வர்த்தகர்கள், பெடிஷன் எழுதுவோர் முதலிய வியாபாரஸ்தர்களுக்கு வெகு அவசியமானது. சட்ட விஷயங்களை எளிதில் அறிந்து கொள்ளலாம். இப்பத்திரிகை மாதம் 1-க்கு 64 பக்கங்களுக்குமேல் உயர்ந்த கிளேஸ் கடிதத்தில் அச்சிடப்பட்டு வெளிவருகின்றது. வக்கீல்களால் இயற்றப்பட்டு வருகின்றது. முதல் வால்யம் 1929-ம் வருஷம் ஏப்ரல் மாதம் முதல் ஆரம்பித்து வெளிவருகின்றது. சந்தாவிவரம், இந்தியா, பர்மா, சிலோன் முதலிய இடங்களுக்கு வருஷ சந்தா (முன்பணம்) தபால் சார்ஜ் உள்பட ரூ. 5. மற்ற இடங்களுக்கு 5-12.0. ஒரு வருஷத்திற்கு குறைந்த சந்தா கிடையாது) ஒரு வருஷத்திற்கு ஒரு வால்யம் முடியும். மாதிரி சஞ்சிகை 0—8—0 ஸ்டாம்புகளனுப்பினால்.அனுப்பப்படும். மானேஜர்.

அகில இந்திய லா ஜர்னல் ஆபீஸ், திருவள்ளூர் செங்கல்பட்டு ஜில்லா.
(M. & S. M. Ry.)

சென்னையில் வெளியாகும் "அமிர்த குணபோதினி"
யின் மதிப்புரை: (இதழ் 42. புரட்டாசி மீ.)

மா த வ ம ணி

அல்லது

மாசிலாக் காதல்

"உண்மைக் காதலின் உயரிய தத்துவங்களை நன்கு விளக்கியுள்ளது. இனிமை பொருந்திய நடை. பணமொன்றையே கவனித்துக் கல்வி மணத்தை அலக்ஷியம் செய்யும் பெண்வீட்டாரது பேதமையை இக்கதையில் காணலாம். மாதவன், ஸ்ரீமணி இவர்களின் ஆழ்ந்த காதலும், வாழ்க்கையும் வாசகர்களின் மனத்தைக் கவரச்செய்யும். கதை சிறிதே யெனினும் மிகச் சுவையுடையது."

நமது கைவசம் சொற்ப காபிகளே இருப்பதால் வேண்டியவர்கள் உடனே மூன்றணா ஸ்டாம்பு அனுப்பி பெற்றுக்கொள்ளுங்கள்.

வெளி வந்துவிட்டது! வெளி வந்துவிட்டது!!

இரண்டாம் பதிப்பு.

சென்ற டிசம்பர் மாதமே வெளியான "ராதாமணி" (ஸ்ரீமதி வை. மு. கோதைநாயகி அம்மாள் எழுதியது) முதற்பதிப்புக் காபிகள் இதற்குள் செலவாகிவிட்டதிலிருந்தே அதன் பெருமை நன்கு விளங்கும். கடைசிப்பக்கம் வரையில் கதையின் முடிவை ஊகிக்கமுடியாதபடி பிரமிப்பையுண்டாக்கும் துப்பறியும் நாவல் இதுதான். 2-பாகங்கள் விலை ரூ. 2—8—0. நமது சந்தா நேயர்களுக்கு ரூ. 2.

முன்பண மனுப்புவோர்க்கு தபாற்செலவு இனம்.

"ஜகன்மோகினி" ஆபீஸ்,
26 தேரடித்தெரு, திருவல்லிக்கேணி, சென்னை.

இரண்டணா

ஸ்டாம்பு அனுப்புவோர்க்கு "போலீஸ் கிளி பொதிராயர்" "ராவ் பகதூர் ரஸகுல்லா ஸாஹிப்" என்றும் இரண்டு சிறிய நாவல்களும் அனுப்பப்படும்.

வத்ஸலா கம்பேனி
திருவல்லிக்கேணி,

THE

Indian Railway Magazine, George Town, Madras.

The only monthly Magazine in India with the sole purpose of redressing railway grievances. Very useful to Merchants and the Public. Railway Law explained in simple language.

Rs. THREE a Year.

பரிசுகளின் விவரம்.

எட்டாவது சஞ்சிகைக்குப் பிறகு பணம் அனுப்பியவர்களில் கீழ்க் கண்டவர்களுக்கு பரிசுகள் விழுந்திருக்கின்றன.

சந்தா. ந.

4493 Mr. S. N. Devaraja Iyengar, Alwarthirunugari.

4519 Mr. V. Rajagopalan, Kandy.

மேற்கூறியவர்கள் தமக்கு வேண்டிய புத்தகங்களைத் தெரிவித்தால் அனுப்புகிறோம்.

"நவநீத கிருஷ்ணன்" சஞ்சிகைகள் எல்லாம் செலவாகிவிட்டதால், இனிமேல் சேரும் சந்தாதார்களுக்கு "சாருலோசனா" வின் ஆரம்ப முதல் (9.வது சஞ்சிகை முதல்) தான் அனுப்ப முடியும். ஆகையால் இவ்வாண்டின் நான்கு சஞ்சிகைகளுக்காக எட்டணாவும் அடுத்த ஆண்டிற்காக ரூ 1—8—0 ம் ஆக மொத்தம் ரூ 2 அனுப்பும்படி கேட்டுக்கொள்கிறோம்.

அடுத்த சஞ்சிகை வெளியாவதற்குள் சேரும் சந்தா நேயர்களுக்கும் 5-ரூபாயில் இரண்டு பரிசுகள் கொடுக்கப்படும்.

மானேஜர்.

Published by V. M. Parthasarathy Iyengar,
for "JAGANMOHINI OFFICE"
PRINTED AT THE TATA PRESS, MADRAS.

தாமரை மலரைப் பழிக்கும் அவளுடைய கரத்தில் அம் மோதிரம் சேர்ந்ததும் அக் கரத்தின் எழில் முன்னிலும் பதின் மடங்கு அதிகமாக விளங்கிற்று. அத்தகைய அருமையான கரத்தைச் சாருகாசன் இமை கொட்டாது நோக்கினன். ஆனந்த மேலீட்டால் அங்கம் பூரித்தான். அக்கரத்திற்குத் தனது அன்பு நிறைந்த முத்தங்களை இட்டான். தன்னிரு கரங்களினாலும் அதைக் கெட்டியாய்ப் பிடித்துக்கொண்டான். அவ்வாறு பற்றிக் கொண்டு "ஆகா! பரம்பொருளே! இவ்வழகிய கரத்தை எனக்கே என்றும் சொந்தமானதாக அளிப்பாயா! என்ன மிருதுவான கரம்! என்ன காந்தி யுடைய கரம்!" என்று தனக்குள் எண்ணியவாறு ஜெயமணியை நோக்கி, "ஜெயமணி! என்ன யோசிக்கின்றாய்?" என்று நிரம்பவும் அன்புடன் கேட்டான்.

ஜெயமணி:—வேறு யோசனை ஒன்று மில்லை மாமா! திடீரென்று எனக்கு வைர மோதிரம் கிடைத்ததைப் பற்றித் தான் ஒரு ஆலோசனை யுண்டாயிற்று. எனது பதின்மூன்றாவது பிறந்த நாள் கொண்டாட்டத்திற்கே நீங்கள் வைர மோதிரம் சன்மானம் செய்கின்றீர்களே! முதல் பிறந்தநாள் கொண்டாட்டத்திற்கு என்ன செய்திருப்பீர்களோ என்று நான் யோசிக்கிறேன்-

சாரு:—ஜெயமணி! பேஷ்! உன் யோசனை வெகு அழகா யிருக்கின்றது. உனது முதலாவது வயதுப் பிறந்த நாள் கொண்டாட்டத்திற்கு என் பெற்றோர் இதைப் போல் உயர்ந்த சன்மானம் செய்திருக்க மாட்டார்கள்;சாதாரணப் பொருள்களையே செய்திருப்பார்கள். உலகத்தில் மனிதர் ரோஜா மலர், மொக்காயிருக்கும்போது அது திரண்டு மலர்வதற்காகத் தண்ணீர் முதலியன இறைத்து வேண்டிய பக்குவங்களைச் செய்வார்கள்; அது மலரும் பருவத்தை யடைந்ததும் அதைப் பிறர் பறித்து விடாமல் அதற்கு வேலி முதலிய காப்புக்களை யிட்டு வைப்பார்கள்; அதைப் போலவே நீ சிறு பருவ மாயிருக்கும்போது நீ வளர்வதற்கான தின்பண்டங்களையும், விளையாட்டுச் சாமான்களையும் வாங்கிக் கொடுத்து வந்தேன். இப்போது நீ வளர்ந்து மங்கைப் பருவமடையும் காலத்தைச் சமீபத்த வளாயிருப்பதனாலே உன்னைப் பிறர் கைப்பற்றிக்கொள்ளாதிருக்

கும்படி காப்பிடுவது போல உன் கைவிரலில் வைர மோதிரத்தைப் பூட்டினேன். இன்னும், நீ பிறரை நாடாமல் மனவுறுதியோடிருக்க வேண்டு மென்பதற் கறிகுறியாகவும் இவ் வைரத்தாலாகிய மோதிரம் உன் கையிலிடப்பட்டது. இது உன்னுடைய ஞாபகத்திலிருக்கட்டும். மேலும், இந்த மோதிரம் உன் மனத்தில் எனது நினைவு சதா இருக்கும்பொருட்டும் என்னுல் உனக்களிக்கப்பட்ட மோதிரம்.

ஜேயமணி:—அப்பாடா! முடிந்ததா உங்களுடைய பிரசங்கம்! அதிருக்கட்டும்; உங்கள் விரலில் இந்த ஒரு மோதிரம் குறைந்ததைக் கண்டால் உங்கள் பெற்ருேர்கள் வாளாவிருப்பார்களா! அவர்கள் இதைப்பற்றிக் கேட்டால் அதற்கென்ன பதிலளிப்பீர்கள்? என்மீது உங்களுடைய ஆழ்ந்த அன்பிருக்கும்போது இந்த மோதிரம் எதற்கு? அந்த அன்பைக்காட்டிலும் இம்மோதிரம் சிறந்ததா?

சாரு:—மணி! என் பெற்ருேர்கள் இதைப்பற்றிக் கேட்கும்போது அவர்களுக்குத் தக்க சமாதானம் கூற எனக்குத் தெரியும்; நீ கூறுகிறபடி என் அன்பைக்காட்டிலும் மோதிரம் சிறந்ததில்லை தான்; எனினும், என்னுடைய ஞாபகம் உனக்கிருக்கும்படி இந்த மோதிரம் உன்னிடத்திலிருக்க வேண்டியதும் அவசியந்தான். ஏதோ நான் செய்யவேண்டியதைச் செய்கிறேன். பின் நம் வினை எப்படியிருக்கின்றதோ? அதை யறிந்தார் யாருமில்லை. ஆகையால், இத்தகைய பொருளொன்றிருப்பது நலம்; இதை நீ கழற்ருதே! சதா அணிந்துகொண்டிரு. நான் எங்கேனும் வெளியூருக்குச் சென்ருல் அப்போது இது உனக்கு ஓர் ஞாபகச்சின்னமாயிருக்கும்; அதற்காகவே நான் இதை அளித்தேன்.

ஜேய:—அதென்ன மாமா! இவ்வாறு உரைக்கின்றீர்கள்? தாங்கள் எந்த ஊருக்குப் போகப்போகின்றீர்கள்?

சாரு:—நான் போகப்போகிறேன் என்று கூறவில்லையே! 'ஒருகால் போனல் அப்போது இது என்னுடைய ஞாபகச்சின்னமாயிருக்குமென்றுதானே கூறினேன். இப்போது எங்கும் போகவில்லை; எங்கேனும் வேலை கிடைத்தால் போவேன்; எனக்கு எந்த

ஊரில் வேலை கிடைக்குமோ அது தெரியவில்லை; ஒரு சமயம் அப்படியே நான் போக நேர்ந்தால் அப்போது நீ என்னை மறவாதிருக்க வேண்டும்; அதற்காகவே இது உன்னிடத்திலிருக்கவேண்டும்; இஃதிருந்தாலும் ஒரு சமயம் என்னை நீ மறந்துவிடுவாயோ?

ஜய:—போங்கள் மாமா! ஏன் இவ்வாறு கேட்கிறீர்கள்! தங்களை நான் ஒரு கணமும் மறக்கமாட்டேன்; எனக்கு மற்ற எல்லா மனிதரைக் காட்டிலும் நீங்களே மிகவும் வேண்டியவர்களா யிருக்கிறீர்கள்; அதனுல் உங்கள்மீதுதான் அபாரமான பிரீதி ஏற்பட்டிருக்கின்றது. இப்பேர்ப்பட்ட உங்களை நான் மறப்பேனு!

சாரு:—கண்மணி! என்மீதுனக்கு அத்தகைய பிரியமிருக்கின்றது உண்மையானுல் என்னை நீ விவாகம் செய்துகொள்ளவேண்டும்; அவ்வாறு செய்துகொள்வாயா?

ஜய:—என்ன மாமா! பரிகசிக்கின்றீர்கள்!

சாரு:—“மணி! ஜயமணி! நான் பரிகசிக்கவில்லை; உண்மையாகவே கேட்கிறேன்; என்னுயிர் முற்றும் உன்னிடத்திலேயே லயமாகியிருக்கிறது; எனது காதல் முற்றும் உன்மீது பதிந்துவிட்டது; உன்னையே நான் எனது வாழ்கைத்துணைவியாக அடையவேண்டுமென்று சதா இறைவனைத் தியானித்துக்கொண்டிருக்கின்றேன். இவ்விஷயத்தில் உன் அபிப்பிராயத்தை யறியவே இவ்வாறு கேட்டேன்; ஆதலின் உன் விருப்பத்தை என்னிடம் ஒளியாமற் கூறுவாய் கண்ணே!” என்று மிகுந்த ஆவலுடனும், அபாரமான அன்புடனும் கூறினுன்.

ஜெயமணி இயற்கையிலேயே சாருகாசன்மீது மிக்க விசுவாசமுடையவள்; ஆதலால் அவன் இவ்வாறு கூறிய வார்த்தைகளைக் கேட்டவுடனே களிப்புற்றுப் பேசத்தொடங்கி, “என் அன்பான மாமா! நான் எப்பொழுதும் தங்கள் நோக்கப்படி நடக்கக்கூடியவளென்பது தங்கள் மனதிற்கே தெரியும்; அப்படியிருக்க இவ்விஷயத்தில் என்னுடைய அபிப்பிராயத்தைக் கேட்பது ஆச்சரியமாயிருக்கிறது; என் விஷயத்தில் ஏன் சந்தேகம் நினைக்கிறீர்கள்? நான் தங்களையே மணக்கும்படி அருள் பாலிக்கவேண்டுமென்று

கடவுளை யான் அந்தக்கரணசுத்தியுடன் சதா தியானம் செய்து கொண்டே இருக்கின்றேன்; என் மனத்தில் இந்த எண்ணத்தைத் தவிர வேறே எண்ணமில்லை. நம் பெற்றோருக்குள் இருக்கும் மனஸ்தாபங்களை அக்கடவுள் நீக்கி நம்மை ஒன்றுசேர்த்து வைத்து விட்டால் நம்மைவிட பாக்கியசாலிகள் வேறு யாருமிருக்கமாட்டார்கள். பாழாய்ப்போன பணமென்னும் பாஷாண மிருக்கின்றதே, அதைப்போல கொடிய பொருள் வேறெதுவுமில்லை. அப்பணமே இப்படிப்பட்ட மனஸ்தாபங்களை யுண்டாக்கிவிடுகின்றது. அப்பணமே மனிதர்களைச் சேர்த்தும் வைக்கின்றது; உடனே பிரித்தும் வைக்கின்றது; அப்பணமே மகிழ்ச்சிக்கும் காரணமாகின்றது; இகழ்ச்சிக்கும் ஏதுவாகின்றது; அப்பணமே தற்பெருமை, அகங்காரம் முதலியவற்றை உண்டாக்குகின்றது; அப்பணமே சாந்தம், பொறுமை முதலியனவற்றையும் உண்டாக்குகின்றது. பணம் செய்யும் கூத்து ஒன்று இரண்டா! 'பணம் பத்துஞ்செய்யும்'; அதனுடைய விநோதங்களை அளவிட்டுக் கூறுதல் முடியாது. அப்பணத்தினலல்லவா நம் பெரியோருக்கு இத்தகைய தீராப் பழியுண்டாகி விட்டது. மாமா! யானிதுகாறும் பேதையாயும், அறியாச் சிறுமியாயும், விளையாட்டுத்தன்மை யுடையவளாயும் என் காலத்தைக் கழித்துவந்தபடியால் எனக்கு ஒருவித வருத்தமும் தெரியாமலிருந்தது. ஆனல், சில தினங்களாக என் மனத்தில் தங்கள்மீது ஏற்பட்டிருந்த பிரியமெல்லாம் வேறு உருவமாறிவருகின்றது; அவ்வாறு மாறுபட ஆரம்பித்தநாள் முதலாகத்தான் என் மனம் மிகவும் வேதனையை அடைகின்றது. பெரியோரின் விஷயங்களில் கவலையும் அதிகரித்து வருகின்றது; நமது விதி எவ்விதம் அமைந்திருக்கின்றதோ என்கிற ஏக்கமும் மிகுந்து என்னை சதா வருத்திக் கொண்டே இருக்கின்றது. இந்நிலையில் தாங்கள் இப்போது கேட்ட வார்த்தை ஒருவிதத்தில் எனக்கு மகிழ்ச்சியை உண்டாக்கினலும், நம் பெரியார் நிலைமையை உத்தேசிக்கும்போது என் மனத்தைப் புண்படச்செய்கின்றது.' என்று கூறி மேலும் ஏதோ பேச வாயெடுத்தாள். அத்தருணத்தில், அவள் தாயார் வரும் காலடிச் சத்தம் கேட்டது. அவ்வாறு கேட்டவுடனே அவள் சற்று விலகி நின்றாள். அப்படி வந்த அவள் தாயார் அவளருகிற்சென்றாள்.

அப்போது ஜெயமணி தன் தாயை நோக்கி, "அம்மா! மாமா வெகு நேரமாக உங்களுக்காகக் காத்திருக்கிறார்; எனக்கு இன்று பிறந்த நாளாகையால் ஏதேதோ பரிசுகளெல்லாம் அளித்தார்". என்று கூறியவண்ணம் சாருகாசன் கொடுத்தவற்றையெல்லாம் அவளுக்குக் காட்டினாள்.

இதைக்கேட்ட அவள் தாயாராகிய சொர்ணம்மாள் அவைகளால் சற்றும் சந்தோஷமடையாது தலையைமட்டும் அசைத்துவிட்டு உள்ளே போய்விட்டாள். அவ்வாறு அவள் உள்ளேசென்ற காட்சியானது நமது இளவலின் மனத்தை மிகுந்த வேதனைக்குள்ளாக்கியது. அதனால் அவன், "நேற்று நம்முடன் பேசிவிட்டுச்சென்ற இந்த அம்மாள் இன்று பேசாமல் சென்றதற்குக் காரணம் யாதோ தெரியவில்லையே! ஒருகால் நாம் ஜெயமணிக்கு இப்பரிசளித்ததுடன் இவளுடன் தனிமையில் பேசியதைக் கண்டதனால் நம்மீது வெறுப்படைந்து அவ்வாறு சென்றனளோ!" என்று பலவாறாக யோசனை செய்தவண்ணமாகவே உட்கார்ந்திருந்தான். அப்போது சொர்ணம்பாள் சற்று வெறுப்புடனும், கோபங்கொண்ட தொனியுடனும் "அடி! ஜெயமணீ! ஜெயமணீ!!" என்று தன் மகளை அழைத்தாள். அப்படி அதட்டி யழைத்த சப்தமானது நமது சாருகாசனின் இருதயத்தில் ஈட்டிகொண்டு குத்தியதுபோல விருந்தது. அதனால் அவன் திடுக்கிட்டுக் குழப்பத்தை யடைந்துவிட்டான். ஜெயமணியும் தன் தாய் வழக்கத்திற்கு விரோதமாகத் தன்னை யழைத்ததை எண்ணி ஒன்றும் விளங்காமல் கலங்கியபடியே உள்ளே சென்றாள். அவ்வாறு ஜெயமணி உள்ளே சென்றதும் அவள் தாய் அவளைநோக்கி, "அடி! ஜெயமணீ! உன்னை நான் இது பரியந்தம் நிரம்பவும் புத்திசாலி என்று எண்ணி இருந்தேன்; உனது புத்தி இவ்விதம் பாழாகிவிடும் என்று நான் சிறிதும் நினைக்கவில்லை; உனக்குப் பேராசையும் உலோபகுணமும் முற்றிவிட்டன என்பது தெரிகிறது. ஏற்கெனவே நமக்கு ஜன்மப் பகையாளர்களாகிய இவர்களுடைய சம்பந்தமே நமக்கில்லாமற் போய்விட்டது; அத்தகைய மனிதரிடம் நீ நிரம்பவும் விலைமதிக்கக்கூடிய இம்மோதிரத்தை வாங்கிக்கொண்டதானது நமது பகையைத் தூண்டும் கருவி

யாகுமே! பையன் ஏதோ பழய விசுவாசத்தினல் தன் பெற்ரேருக்குத் தெரியாமல் வந்து நம்மோடு பேசுவதே அவர்களுக்குத் தெரிந்தால் அது மிகவும் அனர்த்தமாக விளையும். அவ்வாருன நிலைமையில் நீ இந்த மோதிரத்தைப் பெற்றுக்கொண்டதை அவர்களறிந்தால், அவன் கரத்திலிருந்து சோரத்தனமாக அபகரித்ததாக வல்லவா பழிமூட்டிவிடுவார்கள்; துன்பத்திற்காளாகவா இவ்வைர மோதிரத்தை நீ வாங்கி அணிந்து அபாரமாக மகிழ்கின்ருய்! இச் செய்கை என் மனத்தை ஆயிரம் வாள்கொண்டு அறுப்பதுபோல் சங்கடமுறச் செய்கின்றது;வைர மோதிர மணிந்துகொண்டு மினுக்குவதற்கு உனக்கு அந்தஸ்து ஏது! அப்படி அதிர்ஷ்டமிருப்பின் நீ என் வயிற்றில் பிறந்து தரித்திரப்படமாட்டாய்; மேன்மையான குணத்தையும், அபாரமான அறிவையும், பூமியை நிகர்த்த பொறுமையையும், இரதியை நிகர்த்த எழிலையும் உனக்கு ஈசன் செல்வமாக அளித்துள்ளதை எண்ணி அம்மட்டில் நீ சந்தோடப்படாமல் அதிகமான பேராசைகொள்வது தகுமா? ஒருபோதும் தகாது; நாங்கள் எங்களுக்குள்ள இந்தக் கஷ்டதசையிலும் உனக்கு எப்பாடுபட்டேனும் கல்வி கற்பிக்கவேண்டுமென்ற அவாக்கொண்டு கல்வியும் ஊட்டுகின்ரேம்; உன் மாமன் சங்கீத ஞானத்தில் முதிர்ந்தவராகையால் அவர் உனது சங்கீதப் பிரியத்தையுணர்ந்து உனக்கு இலவசமாக வீணையைக்கொடுத்துச் சங்கீதமும் கற்றுக்கொடுக்கின்ருர்; நாங்கள் ஏழைகளாக விருப்பினும் எங்களால் கூடுமானவற்றையெல்லாம் உனக்குச் செய்துவருகிரேம். அப்படிச் செய்துவந்தும் நீ ஊரார் உடைமைக்கு—அதிலும் விரோதிகளின் சொத்திற்குப்—பேயாய்ப் பறந்து அதை அந்தப் பையனிடம் வாங்கிக்கொள்ளலாமா! உள்ளவற்றைக்கொண்டு உளங்களித்தல் அல்லவா ஒழுங்கானதாகும்; ஜெயமணீ! நீ முதலில் அந்த மோதிரத்தை அவன் கையில் கொடுத்துவிட்டுவா; அவ்வாறு நீ செய்த பிறகுதான் நான் உன்னேடு பேசுவேன். உம். போ!'' என்று மிகவும் கடுகடுத்த பார்வையுடன் கூறினள்.

இதைக் கேட்ட ஜெயமணிக்கு ஒன்றுமே தோன்றவில்லை. அவள், "ஐயோ! நாம் அன்பின் முதிர்ச்சியால் அம் மோதிரத்தைப்

பெற்றுக்கொண்டது மிகவும் தவருக முடிந்துவிட்டதே! இந்த மோதிரத்தை அவர் தம் அன்பிற்கும், காதலுக்கும் அறிகுறியாக அளித்தாரே; அவ்வாறு அளித்ததை நான் எவ்வாறு அவரைத் திருப்பி வாங்கிக்கொள்ளும்படி சொல்வேன்! நம் தாயார் கூறும் மொழிகளும் மிகவும் சரியானவைகளாகவே யிருக்கின்றன; நாம் எந்தவிதம் இதைத் திருப்பிக் கொடுப்பது? நாம் இதை வாங்கிக் கொள்ளும்போதே வேண்டாமென்று தடுத்தும் அவர், எத்தனையோ விதங்களான சமாதானங்களைக் கூறி இதை என் கரத்தில் அபார மான அன்போடு அளித்தனரே! அத்தகைய பிரியத்துடனளித்த இதை நான் திருப்பிக் கொடுத்தால் அவர் மனம் எவ்வித சங்கடத்தை அடையுமோ? ஐயோ! இத்தரும சங்கடத்திற்கு நான் என்ன செய்வேன்?" என்று எண்ணியவாறு தன் தாயாருக்குப் பதில் கூருமல் தலை குனிந்த வண்ணம் வாளாவிருந்தாள். அவள் மனம் குழப்பத்தை அடைந்துகொண்டிருந்தது. தாயாருக்குச் சமாதானங் கூறிச் சாருகாசனிடம் மோதிரத்தைத் திருப்பிக் கொடாமலிருக்கப் பிரயத்தினப்பட்டாலோ அவளுடைய கோபத் திற்கும், பாபத்திற்கும் ஆளாகவேண்டும்; மோதிரத்தை அவனிடம் திருப்பி யளித்தாலோ அவன் மனம் புண்படும். இப்படி இரு வகையிலும் சங்கட மிருந்தபடியால் அவள், 'என்ன செய்யலாம்?' என்று மீண்டும் யோசித்தாள். 'மோதிரத்தைத் திருப்பி யளித்து விடுவதே சால நன்று' என்பது அவளுக்குத் தோன்றிற்று. அவ் வகைத் தீர்மானத்துடன் அவள் அவ்விடம் விட்டுக் கூடத்திற்கு வரத் தொடங்கினுள். அப்போது அவள் கால் நடுக்கலுற்று ஆடிற்று. அத்தகைய நடுக்கலுடன் அவள், "வெகு குதூகலத் துடன் அவர் கரத்தினுலேயே அணியப் பெற்று நாம் பேரானந்த மடைந்த மோதிரத்தை மீண்டும் அவரிடம் அளித்து மனஸ் தாபத்திற்காளாக வேண்டிய காலம் நேர்ந்துவிட்டதே! நாம் மோதிரத்தை அளிக்கும்போது அவர் என்ன சொல்வாரோ! இதை வாங்கிக் கொள்வாரோ வாங்க மாட்டாரோ!" என்று யோசித்த வாறு நடக்கலானுள்.

இந்த ஜெயமணியை இவளுடைய தாயார் அழைத்ததையும், இவள் உள்ளே சென்றதையும் பிறகு அங்கு நடந்த விஷயங்களையும்

வெகு கவனத்துடன் நமது இளவல் கவனித்துக்கொண்டே யிருந்தான். சொர்ணம்பாளின் வாயினின்றும் வந்த சொற்களாகிய பாணங்கள், அவன் மார்பைத் துளைத்துக்கொண்டிருந்தன. அவ்வித நிலைமையோடு அவன், "ஆகா! ஆரம்பத்திலேயே நம் காரியத்திற்கு முட்டுக் கட்டை விழுந்துவிட்டதே! ஐயோ! ஜயமணிக்கு நம்மாலல்லவோ துன்ப மேற்பட்டுவிட்டது. நாம் அகமகிழ்ந்து அடையாளமாக அளித்த பொருள் அவளுடைய ஆவிக் கிடையூறு செய்யும் எமனாய் விட்டதே! அந்தோ! நாம் மிகுந்த துரதிர்ஷ்ட சாலியாய்ப் பிறந்துவிட்டோமே! நாம் எத்தகை கஷ்டங்களை அடைந்தாலும் நம் கண்மணி ஜெயமணிக்கு ஓர் அணுப்பிரமாண மேனும் தீங்கு நேரும்படி செய்யக்கூடாது; இப்போது அவள் மனம் எவ்விதம் தவிக்கின்றதோ! என்ன நிலைமையை அடைந்திருக்கின்றதோ!" என்று எண்ணி மனம் வருந்திக் கண்ணீர் பெருகிய வண்ணம் உட்கார்ந்திருந்தான். அத்தருணம் ஜெயமணி அவனிடம் வந்து அழுத கண்ணும், தழுதழுத்த குரலுமாகப் பேசத் தொடங்கி, "மாமா!" என்று அவனை அழைத்தாள். மேலே அவளால் ஒன்றும் பேசக் கூடவில்லை; அதனால் தேம்பித் தேம்பி அழுதாள்.

இக் கோரமான காட்சியைக் கண்ட நமது இளவல் மனந் தாங்காத துக்கத்துடன் பேசத் தொடங்கி, "ஜெயமணீ! அழாதே!" ஒன்று நினைக்கின் அது ஒழிந்திட்டு ஒன்றாகும்" என்ற மூதுரையின் உண்மையை நான் நேரில் அனுபவ பூர்வமாகக் கண்டறிந்தேன். விதி என்பதைச் சிதைத்தாலும் அது போகாது. எனது இன்பத்திற்கு இருப்பிடமாகிய நீ துன்பப் படுவதைக் காண்பதை விடச் சங்கடம் எனக்கு வேறெதுவு மில்லை;பாவி என்னால் உனக்கு வருத்தம் வேண்டாம்" என்று கூறிக்கொண்டே அவள் கரத்திலணிவித்த மோதிரத்தைக் கழற்றிக்கொண்டு அக்கரத்தைப் பிடித்துத் தன் முகத்தில் சேர்த்துக்கொண்டு, "கண்மணீ! இம் மோதிரத்தினால் உனக் கொருவிதமான தீங்கும் நேராதென்பதை யான் உறுதியாகக் கூறுவேன்; எனினும் உன் தாயின் மொழிகளைச் செவியுற்றதால் இதை நான் திரும்ப வாங்கிக்கொள்கிறேன்; தாய் சொற்றுறந்தோகு

வாசகமில்லை'' என்றவாக்கியத்தைக் கடைப்பிடித்து நீ உன் தாயின் சொற்படி நடந்துகொள்; உனக்குத் துன்ப முண்டாகாதிருக்கும் பொருட்டு இதை நானே எடுத்துக்கொண்டேன்; என் பொருட்டு நீ அனுவசியமாக உன் தாயிடம் கடின வார்த்தை கேட்டுக்கொண்டதற்கு வருந்தாதே! நான் செய்த குற்றத்தை மன்னிப்பாயாக. நான் சென்று வருகிறேன்; இனி இங்கு வருவதும் சரியில்லை என்பதை நான் உணர்ந்தேன். நீ கண் கலங்காதே'' என்று கூறிக்கொண்டே வாயிற் படியண்டை சென்று ஜயமணியைத் திரும்பிப் பார்த்தான். அவள் தேம்பித் தேம்பி அழுதுகொண்டு நின்றாள். சாருகாசன் அதைக் கண்டு நிரம்பவும் விசன முற்று அவளை நோக்கி, "ஜயமணி! நீ புலம்பாதே; நமது விதி எவ்வித மிருக்கிறதோ தெரியவில்லை; இதுவே நமது கடைசிச் சந்திப்பாக இருக்குமோ அல்லது மீண்டும் நாம் சந்திக்கும்படி கடவுள் கிருபை செய்வாரோ; எனக்கொன்றும் தோன்றவில்லை; நான் சென்று வருகிறேன்'' என்று கூறிக்கொண்டே சரேலென்று போய்விட்டான்.

அந்தோ! நமது சிறுமியின் விழிகளில் நீர் பெருகிய வண்ணமாகவே யிருந்தது. அவ்வாறு கண்ணீர் வடித்துக்கொண்டு தன் மாமன் சென்ற திக்கை நோக்கி, அவன் கடைசியாகச் சொல்லிச் சென்ற மொழிகளையும், முதலில் கூறிய வார்த்தைகளையும் எண்ணினாள். அவள் மனம் பாகா யுருகி யோடிற்று. அவள் விசனம் தாங்கமாட்டாது தவித்தாள். அப்போதே அவள் மனத்தில் காதலென்னும் தீ சிறுகச் சிறுக மூண்டு கொழுந்துவிட்டு எரியத் தலைப்பட்டது. அந்நிலையில் நின்று அவள், "ஆ! மாமா! மாமா!'' என்று தனக்குள் விம்மினாள்; பெருமூச்சு விட்டாள்; வாய் விட்டு ஏதேனும் சொல்லிவிட்டால், தன் தாய் அதைக் கேட்டுக்கொள்வாள் என்னும் பயத்தால் ஒன்றும் பேசாமல் தன்னைத் தானே சற்று தேற்றிக்கொண்டு, அப்படியே ஓராசனத்தி லமர்ந்துவிட்டாள். அடுத்த க்ஷணத்தில் சொர்ணம் அங்கு வந்தாள். அங்கு நடந்தவற்றை அவள் கவனிக்காமலில்லை. அவள் தன் புதல்வி உட்கார்ந்திருந்த மாதிரியினால் அவளுடைய மனோபாவத்தையும் ஒரு நொடியில் தெரிந்துகொண்டாள். அவ்வாறு தெரிந்துகொண்டதில்

ஏதேனும் பயனுண்டோ! அணுவேனுமில்லை. தன் தாயாரைக் கண்ட ஜெயமணி பணிவுடன் எழுந்து நின்று, "அம்மா! உங்கள் உத்திரவின்படி மோதிரத்தை அவரிடம் கொடுத்துவிட்டேன்; நான் அறியாமையால் செய்த குற்றத்தை மன்னியுங்கள்" என்றாள்.

இதைக் கேட்ட சொர்ணம், அந்த விஷயத்தைப் பற்றிய வார்த்தையை மேலும் வளர்த்தால் தன் மகளின் மனம் விசன முற்று ஏங்கும் என்று எண்ணி வெகு சாமர்த்தியமாக அந்தப் பேச்சை மாற்றி, "சரி; சந்தோஷம்; ஊரார் உடைமை நமக் கெதற்கு? கடவுளின் கிருபையால் உனக்கு அதிர்ஷ்டம் உண்டாயின் அதைப் போல ஆயிரம் வைர பூஷணங்களை நீ யணியலாம்; சரி இன்று உனது பிறந்த நாளாகையால் அதன் பொருட்டுக் கோயி லுக்குச் சென்று சுவாமி தரிசனம் செய்து அர்ச்சனை புரிந்து விட்டு வரலாம் வா" என்று கூறிக் கோயிலுக்கு வேண்டிய நிவே தனப் பொருள்களுடன் அவளை அழைத்துக்கொண்டு கோயிலுக் குச் சென்று சுவாமி தரிசனம் செய்துவிட்டு வீட்டிற்குத் திரும்பி வந்தாள். ஜெயமணியின் தந்தை ஊருக்குப் போயிருந்தமையால் அப்போது தாயும் சேயும் தனித்திருந்தார்கள்.

ஜெயமணியின் தந்தைக்கு ஆபீஸ் விஷயமாக வெளியூருக்குச் செல்ல வேண்டி யிருந்தபடியால் அவர் அவ்வாறே சென்றிருந்தார். அவர் சென்று ஒரு வாரமாயிற்று; அப்போது இன்னும் ஒரு வாரத் தில் வருவதாக அவரிட மிருந்து கடிதம் வந்திருந்தது. சாருகாசன், ஜெயமணியின் வீட்டை விட்டுச் சென்ற பின்னர் அன்று நடந்த சம்பவத்தையே மனத்தில் எண்ணி ஏக்கமும் துக்கமும் அடைந் தான். தன்னால் தன் காதலிக்கு ஒருவிதமான கெடுதியும் நேரக்கூடா தென்ற உறுதி அவன் மனத்தில் பதிந்து விட்டது. அதனாலவன் அவ் வீட்டிற்குச் செல்வதை நிறுத்தி விட்டான்; எனினும் அவ னுடைய சூக்ஷ்ம சரீரத்துடன் ஆத்மா அவ்விடத்திலேயே சென்று லயித்திருந்தது. இவ்வாறே நாள் ஒன்றாகி, இரண்டாகிப் பத்துப் பதினைந்துமாகிவிட்டது. சாருகாசனின் மனத்திலுள்ள வேதனை யைக் கணக்கிட்டுச் சொல்லுதல் இயலாது. அப்படி வேதனை அதிகரித்திருந்தும் அவன் தனது விசனத்தை வெளிக்குக் காட்டாமல் உள்ளடக்கிய வண்ணம் நடந்து வந்தான். அதனால்,

அவனுடைய இரகசியம் அவனது பெற்றோருக்குத் தெரியாமலே இருந்து வந்தது. அவன், தனக்கு வேலை கிடைக்கும் பொருட்டுப் பல டாக்டர்களிடத்திலும் சிபார்சுக் கடிதங்கள் வாங்கி வெளியூர்களிலுள்ள ஆஸ்பத்திரிகளின் அதிகாரிகளுக் கெல்லாம் அனுப்பியிருந்தான். அவ்வாறு அனுப்பியதில் லாகூரிலிருந்து ஓர் உத்தரவு அவனுக்கு வந்தது. அவ்வுத்திரவைக் கண்ட இளவல் ஒரு பக்கம் இன்பமும், மற்றொருபக்கம் துன்பமு மடைந்தான். எனினும், அவன் அவ்வூரைவிட்டு வெளிச்செல்வதே நலமென்பது அவன் மனத்தில் தோன்றிற்று. அவ்வாறு தோன்றவே அவன் தனக்கு வந்திருந்த உத்தரவுச் சீட்டைத் தன் பெற்றோருக்குக் காட்டினன். அதைக்கண்ட தாயார் மிகுந்த வருத்தமுற்று, "அடே குழந்தாய்! நமக்கென்ன செல்வத்தில் குறைவா! அந்தஸ்தில் குறைவா! சகலமும் பொருந்தியிருக்கும் நீ ஏன் எங்களைவிட்டு வெகுதூரமுள்ள லாகூருக்குச் செல்லவேண்டும்? கண்காணு தேசமாகிய அவ்விடம் சென்று நீ சம்பாதித்துத்தானு நாம் பிழைக்கவேண்டும்? ஏதோ நமக்குக் கடவுள் கொடுத்திருக்கும் செல்வத்தால் பத்துக் குடும்பங்களைக் காப்பாற்றலாமே! அங்ஙன மிருக்க நீ இப்படிச் செல்வது தகுதி யாகாது; உன்னைப் பிரிந்து நாங்கள் தனித்திருக்க மாட்டோம்; மருந்துபோல விருக்கும் ஒரு குழந்தையாகிய உன்னைப் பிரிந்து துன்பப்பட எங்களால் முடியாது; செல்வா! உன்னைப் படிக்க வைத்தது நமது ஜீவனத்தின் பொருட்டல்ல. ஓர் கௌரவத்திற்காகவும், 'உத்தியோகம் புருஷ லக்ஷணம்' என்கிற பெரியார் வாக்கை யனுசரித்து, பொழுது போக்கிற்காக உள்ளூரில் நீ ஒரு உத்தியோகம் பெற்றிருப்பதற்காகவுமே உன்னை ஆங்கிலம் படிக்க வைத்தோம்; நீ மருத்துவத் துறையில் படிக்க விரும்பியதால் அதற்கும் நாங்கள் இசைந்தோம்; அவ்வாறே அந்தக் கல்வியையும் கற்றுத் தேறிவிட்டாய். இனி பத்தாயிரம் ரூபாய் முதல் வைத்து ஓர் பெரிய மருந்து ஷாப்பு வைத்துக்கொண்டு நீ இவ்விடத்திலேயே மருத்துவனுக வேலை செய்யலாம்; அதைவிட மேன்மையான தொழில் வேறில்லை. செல்வா! சாருஹாசா! உன்னைப் பிரிய என் மனம் சகியாது; உனக்குத் தூரத்தில் கிடைக்கும் வேலை வேண்டாம்; நீ அங்கே போகக் கூடாது" என்று தடுத்துக் கூறினுள்.

சாருகாசன், தன் மனத்தில் மறைந்து கிடக்கும் தாங்க வொண்ணுத வருத்தத்தில் மூழ்கி யிருந்தானுதலால் தாயார் கூறிய இம் மொழிகள் அவன் செவிக் கேறவில்லை; எனினும் தாயின் மீது மிகுந்த அன்புடையவனுதலால் அவள் சொல்லைக் கடினமாக மறுத்து விடாமல் சாந்தமாக அவளுக்குச் சமாதானங் கூறத் தொடங்கித் தன் தாயை நோக்கி, "அம்மா! தாங்கள் கூறுவ துண்மையே! எனினும் நான் ஜனித்த பூமியாகிய இவ்வூரிலேயே எப்போதும் இருந்தால் அயலூர்களைப் பார்ப்பது எப்போது கிடைக்கும்? இந்த விதமான சந்தர்ப்பங்களில் சென்றால் தானே கிடைக்கும். வெளியூர்களுக்குச் செல்வது மிகவும் நல்லது; அதனுல் அநேக நல்ல விஷயங்களில் பழக்க முண்டாகும்; அவ்வாறு வெளி யூர்களுக்குச் சென்று பல விஷயங்களில் பழகிக் கை தேர்ந்த பின்னர் இவ்விடத்தில் நீங்கள் சொல்கிறபடி அமர்ந்தால் தான் எனக்கு நல்ல பெயர் கிடைக்கும்; நான் சென்று சீக்கிரமே வந்து விடுகிறேன்; தாங்கள் வருத்தப்படவேண்டாம்" என்று வெகு நயமாகக் கூறினுன்.

பிதா:—"என் செல்வா! நீ சொல்வதும் வாஸ்தவமே! ஆண் பிள்ளைகளுக்குத் தொழில் செய்வதில் தைரியம் பிறக்கவேண்டும்; அதிலும் மருத்துவத் தொழிலில் தைரியம் மிக அவசியமானது; அவ்வகைத் தைரியம் வெளியூர்களுக்குச் சென்று தனிமையில் பல தொழில்களிலும் பழகினுல் தான் உண்டாகும். இவ் விஷயம் உன் தாய்க்குத் தெரியாததால் இவ்வாறு கூறுகிறுள்; பெண் பிள்ளை களுக்கு உத்தியோக லக்ஷணமும், உலக விஷயமும் எப்படித் தெரி யும்? நீ உன்னிஷ்டப்படியே வெளியூருக்குச் சென்று சிறிது காலம் இருந்து தொழில்களில் பழகிவிட்டுவா; எனக்கது சம்மதந்தான்' என்று சாருகாசனிடம் கூறிவிட்டுப் பின் அவன் தாயை நோக்கி "என்ன மீனு! நீ விசனிக்காதே; பையன் சொல்வது நல்ல யோசனை தான்; நீ ஏன் இதற்காக வருந்தவேண்டும்; பேசாதிரு; நம் மகன் சென்று வெகு கீர்த்தியுடன் திரும்புவான்" என்று சொன்னுர்.

மீனு:—நாதா! நீங்களென்னவோ இவ்விஷயத்தில் கவலை கொள்ளாமல் இதை வெகு எளிதாக நினைத்துப் பேசுகிறீர்கள்;

ஆண் பிள்ளைகளின் மனம் கடினமானது என்று பெரியோர் கூற நான் கேட்டதுண்டு; அதை இப்போது நேரில் உங்கள் மூலம் தெரிந்துகொண்டேன்; எனக்கு இத்தகைய கடினச் சித்தம் எப்போதும் உண்டாகமாட்டாது; நமக்கு இருக்கும் ஒரு குழந்தையை வனவாசத்திற் கனுப்புவது போல 4 நாளையப் பிரயாணமான தூர தேசத்திற்கு அனுப்பிவிட்டு நாம் எப்படி மனம் சகித்திருக்க முடியும்? மேலும் குழந்தையின் கல்யாணத்தைப் பற்றி யோசிக்க வேண்டிய ஒருகாரியமும் இருக்கின்றது; அப்படி யிருக்க இவனைத் தூர தேசத்திற் கனுப்பிவிட்டால் அந்தக் காரியத்தைத் தீர்மானிப்பது எவ்வாறு முடியும்? அஃதன்றியும் நமது பெண் பாகீரதி இவனைப் பிரிந்து இருக்கவே மாட்டாள்; அதற்கென்ன செய்வது? அவள் விவாகத்தையும், இவன் விவாகத்தையும் சேர்த்து முடித்து விடலாம் என்றும் நாம் எண்ணி யிருக்கின்றோம்; ஆதலால் எல்லாவற்றையும் யோசிக்கவேண்டும்; இவைகளை யெல்லாம் ஆலோசிக்காமல் நீங்கள் இப்படி உத்தரவளித்துவிட்டீர்களே.

கணவன்:—"என்ன நீ வீண் உபத்திரவம் செய்கிறாய்? எப்பொழுது பார்த்தாலும் விவாகம்! விவாகம்!! என்று அடித்துக்கொள்ளுகிறாய்! உன் தொந்தரவு என்னால் சகிக்கக்கூடவில்லை. பாகீரதிக்கு இப்போது விவாகம் செய்யவேண்டிய அவசர மில்லை; அதைப் பற்றிப் பின்னால் யோசிக்கலாம். இவனுக்கு விவாகம் செய்ய வேண்டியது அவசியந்தான். ஆனால் அதற்காக இவன் இங்கிருக்க வேண்டிய அவசிய மில்லை. இங்கு நாம் பெண் பார்த்து நிச்சயித்து இவனுக்குக் கடிதம் எழுதினால் அச்சமயத்தில் வருவான். இதை உத்தேசித்து இவனுடைய ஆவலைக் கெடுக்கவேண்டாம்" என்று அதட்டிக் கூறிப் புதல்வன் பிரயாணத்திற்கு உத்தரவு கொடுத்து விட்டார்.

தந்தையின் உத்தரவைப் பெற்ற தனயனுக்குச் சந்தோஷம் உண்டாகிவிட்டது. அவன் ஊருக்குப் போகவேண்டிய ஏற்பாட்டைச் செய்யத் துவக்கினான். மீனாள் அதற்குமேல் ஒன்றும் சொல்லாமல் மௌனமாயிருந்துவிட்டாள். லாகூர் மிகவும் குளிர்ந்த தேசமாகையால் சாருகாசன் அத்தேசத்திற்கு வேண்டிய

உடுப்புகளைத் தயார் செய்துகொண்டு பிரயாணத்திற்கான சகல ஏற்பாடுகளையும் செய்து முடித்துக்கொண்டான். மறுநாளிரவு ரயிலேறவேண்டியதே பாக்கியிலிருந்தது. தான் ஊருக்குச் செல்வதற்கு முன்னால் தன் காதலி ஜெயமணியைப் பார்க்க வேண்டுமென்ற அவா அவன் மனத்தில் மிகுந்தெழுந்தது. எனினும் மீண்டும் அவர்கள் வீட்டிற்குச் செல்வதற்கு அவன் மனந் துணியவில்லை. அவ்விஷயத்தில் அவன் பலவிதமான யோசனைகளுடன் ஏங்கித் தவித்துக்கொண்டிருந்தான். அப்படி யிருக்கும் போது ஒரு சமயம் ஏதோ ஒரு காரியார்த்தமாக வெளியிற் சென்றான். அவ்வாறு செல்லும்போது ஜெயமணியின் தம்பியாகிய இராமநாதனை அகஸ்த்மாத்தாக வீதியிற் கண்டான். அவன் கையில் ஒரு பாத்திரத்தை வைத்துக்கொண்டிருந்தான். அவனைக் கண்டதும் இளவல் அந்தச் சிறுவனை யழைத்து, "என்னடா இராமா! நீ சௌக்கியமா? கையில் பாத்திரம் எதற்காக வைத்துக்கொண்டிருக்கிறாய்? வீட்டில் எல்லோரும் சுகந்தானே?" என்று வெகு கனிகரத்துடன் விசாரித்தான்.

இராம:—"என்ன மாமா! நீங்கள் விஷயம் தெரியாதவர்கள் போலக் கேட்கின்றீர்களே! அக்காளுக்குப் பிரமாதமாக ஜுரம் வந்துவிட்டது. அவளை வீட்டில் வைத்துக்கொண்டு அவளுக்கு வைத்தியம் பார்த்தால் செலவு அதிகமாகுமென்று நினைத்ததாலும், அவள் வீட்டி லிருக்கலாகாதென்று டாக்டர் கூறியதாலும் என் பெற்றோர்கள் அவளை ஆஸ்பத்திரியில் கொண்டுபோய் சேர்த்துவிட்டார்கள். அவ்வாறு சேர்த்து இன்று எட்டு நாட்களாகின்றன; அக்காள் பிரக்ஞையற்றுக் கிடக்கிறாள். "டைபாய்டு" ஜுரமென்று டாக்டர்கள் சொல்கிறார்கள். அம்மாளும், அப்பாவும் நிரம்பவும் பயப்படுகின்றார்கள்; வைத்தியர் எங்களுக்கு மிகவும் வேண்டியவர்; ஆதலால் அவர் அக்காளை நிரம்பவும் கனிகரத்துடன் கவனித்து வருகிறார்; அக்காள் மீது அவருக்கு அதிக பக்ஷமுண்டு. அவர் அவளுடைய உயிரைத் தாம் காப்பாற்றி விட முடியுமென்று உறுதி கூறுகிறார்; நான் அக்காளுக்குக் கஞ்சி கொடுத்துவிட்டுப் போகிறேன்; கஞ்சி கொண்டுபோன பாத்திரந்தான் இது" என்று

சொன்னன். இதைக் கேட்ட நம் சாருகாசனின் மார்பில் இடி விழுந்தது போல பெருந் திடுக்க முண்டாயிற்று. உடனே அவன், "ஹா! ஜெயமணிக்கா கடுமையான ஜுரம் கண்டிருக்கின்றது!" என்று மிக்க விசனத்தை யடைந்து துடி துடித்துப் பையனை நோக்கி, "இராமு! உன் அக்காளுக்கு உடம்பு சரியில்லாத செய்தி இப்போது தான் எனக்குத் தெரிந்தது. அவள் எந்த ஆஸ்பத்திரியில் படுத்திருக்கிருள்? அங்கு அவளுக்குத் துணையாக யாரிருக்கிறார்கள்?" என்று கேட்டான்.

இராம:—ஆஸ்பத்திரியில் துணை எதற்கு? தாதிகள் தாம் இருக்கிறார்கள்; இரவில் மட்டும் அம்மாள் போய் அங்கே படுத்துக் கொள்கிருள்; ஆகாரங்களைச் சமயம் போல யார் வேண்டுமானுலும் உத்திரவுச் சீட்டுடன் கொண்டுபோகலாம்; ஒவ்வொரு நாளிலும் காலையில் நான் செல்வேன்; மத்தியானத்திற்கு அப்பா செல்வார்கள்; இராத்திரிக்கு அம்மாள் செல்வாள்; மத்தியானத்திற்குமேல் கஞ்சி கொடுக்கவேண்டிய அவசியம் ஏற்பட்டபடியால் இப்போது ஸ்பெஷலாக நான் கஞ்சி கொண்டு சென்றேன்.

சாரு:—ஓகோ! உத்தரவுச் சீட்டின்றி யாரும் உள்ளே செல்லக் கூடாதோ?

இராம:—"மாலை வேளையில் 5 மணி முதல் 6 மணி வரையில் யார் வேண்டுமானுலும் செல்லலாம்; மற்ற வேளைகளில் செல்வதற்குச் சீட்டு வேண்டும்; நேரமாகிவிட்டது; நான் சென்று வருகிறேன்" என்று கூறிக்கொண்டே போய்விட்டான்.

சாருகாசனுக்கோ தான் எவ்விதமேனும் ஆஸ்பத்திரிக்குச் சென்று ஜெயமணியைப் பார்க்கவேண்டுமென்ற ஆவலுண்டாகி விட்டது. அதனுல் அவன் நேரே ஆஸ்பத்திரிக்குச் சென்றான். அப்போது மாலை 4 ஆயிற்று. அவன் ஆஸ்பத்திரியிலிருக்கும் தன் உறவினளான ஒரு நோயாளியைப் பார்க்கவேண்டுமென்றும், தன்னை உள்ளே விடவேண்டுமென்றும் அங்கிருந்த காவல்காரனைக் கேட்டான்.

காவல்காரன்:—"5 மணிக்குத் தான் யாரும் உள்ளே விடப் படுவார்கள்; அதற்கு முன்னர் எவரும் போதல் முடியாது; போய்யா!"—என்றான்.

அதனால் அவன் அங்கு சற்று தூரத்திலிருந்த ஓர் தோப்பில் போய் உட்கார்ந்து மணி 5 ஆகும் சமயத்தையே எதிர் பார்த்துக் கொண்டிருந்தான். அவன் மனம் முற்றும் ஜெயமணியின் மீதே சென்று உலாவிக்கொண்டிருந்தது. அந்நிலையில் அவன், "அந்தோ! நாம் வெறுப்புற்று வெளியூருக்குச் செல்லும் சமயத்தில் எப்போதும் மனத்தில் இருந்து போராடும் வருத்தத்தோடு, அதினும் பன்மடங்கு அதிகரித்ததான ஜெயமணியின் நோயைப் பற்றிய கவலையும் கூடச் சேரவேண்டுமா! அவளுடைய உயிருக்கு யாதொரு கெடுதியும் நேரிடாது அவள் பிழைத்திருப்பதையேனும் கேட்டு மகிழ்ச்சி யடையும்படியான பக்கியம் எனக்குக் கிடைக்குமோ கிடைக்காதோ! ஒருசமயம் நான் அப்பாக்கியம் கிடைக்கப் பெறாத பாவியாகி விடுவேனோ!நான் என்னசெய்வேன்!"என்று ஏக்கமுற்றான். அவ்வாறு உட்கார்ந்திருக்கையில் மணி 5 அடித்தது. உடனே அவன் எழுந்து ஆஸ்பத்திரியின் பக்கம் வந்தான். அப்போது ஜனங்கள் கூட்டங் கூட்டமாக ஆஸ்பத்திரியி னுள்ளே சென்றார்கள். அவ்வாறு பலரும் செல்வதைக் கண்டதும் அவன் தானும் அவ் வமயமே சென்று அவளைப் பார்த்துவிட்டு வரலா மென்று ஆஸ்பத் திரியின் கேட்டருகில் வந்தான். அப்போது ஜெயமணியின் தந்தையும், இன்னும் யாரோ இருவரும் உள்ளே நுழைந்தார்கள். அப்படி அவர்கள் செல்வதைக் கண்டவுடன் சாருகாசன் மனமிடிந்து போய்விட்டான். அத்தகைய மனக்கலக்கத்துடன் அவன், "ஐயோ! நாம் நினைத்தவாறே காரியம் நேர்ந்துவிட்டதே. அவர் சென்றிருக்கையில் நாம் அங்கே சென்றால் அவர் என்ன சொல்வாரோ! அவருடைய மனத்தில் என்ன நினைப்பாரோ! 'வெட்கங் கெட்டவனே உன்னை யார் வரச்சொல்லியது?' என்று கேட்டால் என்ன செய்வது? அவ்விடமோ பலபேர்கள் நிறைந்த பகிரங்கவிடம். ஆகா! நாம் அதிர்ஷ்ட ஹீனன் என்பது பலவிதத்திலும் தெரிந்து விட்டது.—அதிலும் இப்போதல்லவா நன்றாகத் தெரிகின்றது—

நாளைய தினம் நாம் இவ்வூரைவிட்டுச் சென்றுவிட்டால் நமது கண்மணியை என்று காண்பது? அவளுடன் சொல்லிக்கொண்டு போவதற்குமில்லாது எனது கன்மம் தடுக்கின்றதே! என்ன செய்வேன்?" என்று தனக்குள் எண்ணி ஏங்குகின்றான். மனத்திலும் மார்பிலும் சொல்லறியாத வேதனை சூழ்ந்துகொண்டு சித்திரவதை செய்கின்றது. அவன் அவற்றை யெல்லாம் மனத்திற்குள் அடக்கிக்கொண்டு 'ஒருகால் அவர் சீக்கிரம் வந்துவிடுவாரோ; பிறகு நாம் போகலாகுமா!" என்று யோசித்தபடி வீதிப்பக்கமே உலாவிக்கொண்டிருந்தான். அவர் வெளியே வரும் வழியைக் காணவில்லை. மணியும் ஆறடித்துவிட்டதால் எல்லோரும் ஒன்றுகவே வெளிப்பட்டார்கள். அதற்குமேல் கேட்டும் பூட்டப்பட்டது. இனிமேல் என் செய்வான் பாவம்! தவித்த உள்ளத்துடனும், ஏமாற்ற மடைந்து உடைந்த மனத்துடனும் தன் வீட்டை நோக்கி நடக்கலானுன். அவனுக்கு அன்றிருந்த மன மாறுபாட்டில் முகமும் மாறி அவன் உள்ளத்திலுள்ள கவலையை எடுத்துக்காட்டும் நிலைமையாகிவிட்டது.

மகனின் முகத்தின் தன்மையைக் கண்ட தாயார் திடுக்கிட்டுப் போய் "அப்பா, சாருஹாஸா! என்ன சமாச்சாரம்? உன் உள்ளம் ஏதோ கவலையால் வருந்துகின்றதுபோல முகம் காட்டுகின்றதே! விஷயமென்ன?" என்றுள்.

சாரு:—விஷயம் ஒன்றுமில்லை. என்னுயிருக்கு உயிரான நண்பன் ஒருவன், அதிகமான காயலாக படுத்துக்கொண்டிருக்கிருன். அவனைப் பார்த்துவிட்டு வந்தேன். அதே கவலையாக விருக்கிறது. வேறென்றுமில்லை.—என்று பொருத்தமான கதையைக் கூறிவிட்டு போஜனத்தை ஒப்புக்காக முடித்துக்கொண்டு எழுந்து தன்னறையில் சென்று படுத்துக்கொண்டான். அவனுடைய அலையும் எண்ணத்தை நிலையிட்டுச் சொல்லவேண்டுமோ! தூக்கமென்பதே நீங்கி எண்ணத்தில் பல பல நாடகங்கள் தோன்றி நடிக்கவாரம்பித்துவிட்டன. இவ்வாருன வேதனையுடன் அன்றிரவை யோட்டி மறுதினம் காலையில் ஆஸ்பத்ரியை அடைந்தான். அன்று ஜயமணிக்கு யார் கஞ்சிகொண்டு வருவார்கள் என்று எதிர் பார்த்துக்கொண்டிருந்தான். இவனுடைய துரதிர்ஷ்டத்திற்கு அனுகூலமாய் ஜெயமணி

யின் பிதாவே கஞ்சி கொண்டுவருவதைக் கண்டு ஏமாற்ற மடைந்து இடிந்துபோய் அபாரமான வெறுப்பை படைந்து "ஐயோ! இன்ன மும் நமக்கு நல்ல வேளை பிறக்கவில்லையா! சின்ன பயல் வருவா னென்று எதிர் பார்த்திருந்ததற்கு நேர்மாருக இவரா வரவேண்டும்! உம். நம்முடைய காரியம் யாவும் அபஜெயமாகத்தான் முடியும் என் பது இப்போதல்லவா வெட்டவெளியாகத் தெரிகின்றது. ஆகா! ஜய மணியை கண்ணுல் பார்க்கவும் கஷ்டமாகிவிட்டதே! என்ன செய் வேன்?" என்று வருத்தமுற்றவாறு எதிர் சாரியிலுள்ள தோப்பில் நுழைந்தான். தாமரையிலைத் தண்ணீர் போல அவன் மனம் தத்த ளிக்கின்றது. தானுங்கூட அவருடன் உள்ளே சென்றுவிடலாமா! என்று துணிகின்ருன். பின்னும் தைரியம் பிறக்காது அஞ்சி நின்றுவிடுகிருன். அன்பினுலும், அச்சத்தினுலும் பிணைக்கப்பட்டுக் குழம்பிப்போய் அபாரமான கவலை மேலிட்ட வண்ணமும், தனது துரதிர்ஷ்டத்தில் வெறுப்பு அடைந்தும் ஓர் மரத்தின்மீது சாய்ந்து விட்டான்.

பின்னர் சிறிது நேரத்திற்கெல்லாம் ஜெயமணியின் தந்தை வெளியில் செல்வதையும் கண்டான். அவர் சென்றுவிட்டதனுல் இவனுக்கென்ன பயன்? இவன் உள்ளே செல்லும் மார்க்கமுண்டோ! அதைத்தான் காணவில்லை. இத்தகைய சந்தர்ப்பத்தில் சாருஹாஸ னுக்கு வீட்டிற்குத் திரும்பி செல்வதைவிட வேறு ஒன்றும் வழி யில்லை. நிரம்பவும் சங்கடப்பட்டுக்கொண்டே கலவரமான மனத் துடன் சற்று அத்தோப்பில் உலாவினுன்." உம். இவ்வளவுதான் நமக்கு ப்ராப்தம் இனிமேல் இங்கு நின்று என்ன பயன்? ப்ராப்தம் என்னும் பொருள் ஓர் தனித்தது. அதை யனுபவிக்கும் நேரம், சேர்ந்துகொள்ளும் சமயம் வாய்ந்தாலல்லவோ நாமும் ப்ராப்த முள்ள பாக்கியசாலி யாவோம்". என்று கட்டுமீறிய கலக்கத் துடன் எண்ணியவாறு அத்தோப்பை விட்டு வெளிக்கிளம்பி தன் வீட்டை நோக்கி நடக்கலானுன். அவ்வமயம் இவன் சற்றும் எதிர் பார்க்காதவிதமாய் ஜெயமணியின் தம்பி ஜயமணிக்காக ஏதோ கையில் எடுத்துக்கொண்டு ஆஸ்பத்ரியை நோக்கி வந்தான். அவ் வாறு வரும் சிறுவனைக் கண்டு பெருத்த வியப்பும், சந்தோஷமும்

அடைந்த சாருஹாஸன் சிறுவனெதிரில் சென்று வழிமறித்து "அடாடா! என்ன அவசரமப்பா! தம்பி! நில்லு! நில்லு!! என்ன எடுத்துக்கொண்டு போகிறாய்! அக்காவுக்கு உடம்பு எப்படியிருக்கிறது?" என்று அடுக்கடுக்காய் கேட்டவண்ணம் சிறுவனின் இரு தோள்களையும் பிடித்துக்கொண்டான்.

சிறுவன்:—அக்காவுக்கு வண்ணானிடமிருந்து வந்த ஜாக்கெட்டுக்களை கொண்டுபோகிறேன், நேரமாய்விட்டது. அக்காவுக்கு உடம்பு அப்படியேதானிருக்கிறது. சில சமயம் நினைவு வருகிறது; அப்போது பேசுகிறாள். சில சமயம் நினைவே கிடையாது. அப்போது சவம்போல விருக்கிறாள். இவ்விதமேதான் மாறி மாறி இருக்கின்றது. ஜுரம் 104-105க்குக் குறைவுபடுவதே இல்லை........ உம். விடுங்கள் மாமா! நான் இன்னும் காப்பிகூட சாப்பிடவில்லை. போகவேண்டும்.—என்று முணுமுணுத்தான்.

சாரு:—"ஓகோ! இன்னும் நீ காப்பி சாப்பிடவில்லையா? தம்பி! நான் சொல்வதைச் சற்றுக் கேளு; நீ மெத்த நல்ல பையனல்லவா? நீ இதோ அருகிலுள்ள ஓட்டலுக்குச் சென்று உனக்கு என்னென்ன வேண்டுமோ அவைகளை எல்லாம் வாங்கிச் சாப்பிட்டுவிட்டுக் காப்பியும் பருகிவிட்டு வா. நான் உனக்கு ரூபாய் தருகிறேன். தம்பி! நீ எனக்கோர் உதவி செய்யவேண்டும்; இச்சமயம் எனக்கு நீ இவ்வுதவியைச் செய்தால் யானும் உனக்கு என்னால் கூடிய உதவியைச் செய்வேன்; உன் பள்ளிக்கூடத்து உபாத்தியாயரிடத்தில் சொல்லி உனக்கு மார்க்கு அதிகமாகப் போடச் செய்வேன்; அப்பா! எனக்கு ஜெயமணியைப் பார்க்கவேண்டுமென்கிற அவா மிகுந்திருக்கிறது. ஆனால் உத்தரவுச் சீட்டு இல்லாமல் என்னை ஆஸ்பத்திரிக்குள்ளே விடமாட்டார்கள். ஆகையால் உன் கையிலிருக்கும் சீட்டையும், நீ ஜெயமணிக்குக் கொண்டுவந்திருக்கும் உடைகளையும் என்னிடமளித்துவிட்டு நீ காப்பி, பலகாரம் சாப்பிட்டுவிட்டுவா; அதற்குள் யான் வைத்தியசாலைக்குட் சென்று ஜெயமணிக்கு இந்த உடைகளைக் கொடுத்து அவளைப் பார்த்துவிட்டு வருகிறேன்" என்று கூறி ஒரு ரூபாயை எடுத்து அந்தச் சிறுவன் ஜேபியில் போட்டான். சிறுவன் உத்தரவுச் சீட்டையும், உடை மூட்டையையும் அவனிடம்

கொடுத்தான். சாருகாசன் அவற்றை வாங்கிக்கொண்டு அவனை நோக்கி, "தம்பி! நீ இந்த ஒரு ரூபாய்க்கு வேண்டுவனவற்றை வாங்கித் தின்றுவிட்டுவா; பயப்படாதே. என்னிடம் நீ சீட்டுக்கொடுத்த விவரத்தையாவது, நான் உன் அக்காளைப் பார்த்த விவரத்தையாவது ஒருவருக்கும் சொல்லாதே. நாமிருவரும் தவிரப் பிறர் இவற்றை அறியக்கூடாது; நான் சொல்வது உனக்குத் தெரிகிறதா? அவ்வாறு உன் வீட்டில் யாருக்கேனும் நீ இவற்றைத் தெரிவித்தால், அப்படித் தெரிவித்ததை நான் உன் வாத்தியாரிடம் கூறிவிடுவேன்; பத்திரம்; நீ சென்றுவா" என்று அவன் முதுகைத் தட்டினான்.

சிறுவனுக்குக் கையில் ஒரு ரூபாய் கிடைத்துவிடவே அவன், தனக்கு இஷ்டமானவற்றை வாங்கலாம் என்று ஆனந்தங் கொண்டு மற்றபடி ஒன்றையும் கவனிக்காமல், 'ஒருவரிடமும் உங்கள் விஷயத்தைச் சொல்லமாட்டேன்,' என்று கூறிக்கொண்டே ஓட்டலை நோக்கி ஓட்டம் பிடித்தான். சாருகாஸன் அளவற்ற மகிழ்ச்சியை அடைந்து, பெரும் பணக்குவியல் கிடைக்கப் பெற்ற தரித்திரனின் அங்கம் பூரிப்பதே போல மிக்க தேகப் பூரிப்பை யடைந்து ஜயமணியைப் பார்க்கவேண்டுமென்னும் அவாவினால் விரைவாகச் சென்று, கேட்டில் நின்ற காவலாளியிடம் சீட்டைக் காட்டினான். அவன் உள்ளே செல்லும்படி சாருகாசனுக் கனுமதி யளித்தான். அவன் வைத்தியசாலைக்குட் பிரவேசித்து, ஜெயமணி படுத்திருக்கும் இடத்தை விசாரித்து அவ்விடத்தில் சென்று அவளைப் பார்த்தான். அவள் ஓர் கட்டிலின் மீது கிடத்தப்பட்டிருந்தாள். அவள் முகம் வரையில் உடம்பு முழுதும் ஓர் வெண்மையான போர்வையால் மூடப்பட்டிருந்தது; அவளது தலையில் பனிக்கட்டி வைத்திருந்தது. அவளுக் கருகில் ஓர் தாதி உட்கார்ந்திருந்தாள். அவள் சாருகாஸனைக் கண்டவுடன், "ஐயா! சத்தமிடாதீர்கள்; அந்த அம்மாளை எழுப்பவேண்டாம்; அவர்களுக்குத் தற்போது சரியான ஞாபகமில்லை" என்றாள்.

சாருஹாஸன், ஜெயமணியின் கோரமான படுக்கையைக் கண்டபோது அவனுக்கு என்றுமில்லாத துக்கம் மேலிட்டு விட்டது. அவள் அத்தகைய கோரமான நிலைமையில் படுத்திருந்தும்

அவளுடைய முகத்திலுள்ள ஜோதி மாத்திரம் ஒரு சிறிதும் குன்றாது அபாரமான எழிலுடன் பிரகாசித்துக்கொண்டிருந்தது. அவளுடைய அழகிய கூந்தலெல்லாம் சிக்குண்டு ஜடையாகக் காணப்பட்டது. அவள் கையசைப்பது, மெய்யசைப்பது முதலிய செயல்களில் ஏது மின்றிச் சவம் போலவே கிடந்தாள். அவளுடைய நிலைமை மிகவும் பரிதபிக்கக் கூடியதா யிருந்தது. இவற்றை யெல்லாம் பார்க்கப் பார்க்க சாருகாசனுக்கு முன்னிலும் துக்கம் அதிகரித்தது. அவன் கண்களில் கண்ணீர் ஒழுகிற்று. அவன் அவளைத் தொட்டுப் பார்க்கலாமா என்று நினைத்தான், ஆனால் தாதி சொன்ன வார்த்தை அதற்குத் தடையாயிருந்தது. எனினும் தாதி தன் கடமையைச் சரிவரச் செய்வதைப் பற்றித் திருப்தி யடைந்தான். அதனால் அவளுடைய அனுமதி பெற்று எதையும் செய்யவேண்டு மென்று தீர்மானித்து, அத்தாதியை நோக்கி, "அம்மணீ! நீங்கள் சொல்வது வாஸ்தவமே! யான் அனுவசியமாக இந்தப் பெண்மணிக்குத் தொந்தரவை யுண்டாக்க மாட்டேன்; நானும் மருத்துவன் தான்; இதோ எனது பெயரைப் பாருங்கள்" என்று கூறியவாறு தனது பெயர் பதித்த கார்டை எடுத்துக் காட்டினான். அதைக் கண்ட தாதி அதிசயித்து, "ஐயா! நான் எனது கடமையைச் செய்தேன்; மன்னிக்கவேண்டும்; உங்களுக்குத் தெரியாத தொன்று மில்லை" என்று மிகுந்த வணக்கத்துடன் கூறிவிட்டுச் சற்று நகர்ந்து உட்கார்ந்தாள்.

அதன்மேல் சாருகாஸன் தாதியிடம் எதுவும் பேசவில்லை. மவுனமாகவே கண்ணீர் வடித்துக்கொண்டு ஜெயமணியைப் பார்த்த வண்ணமாக உட்கார்ந்திருந்தான். ஜெயமணியோ கண் திறப்பதாகக் காணவில்லை. பின்னர் சாருகாசன் அவளுடைய கையைப் பிடித்து நாடியைப் பார்த்தான். தன்னிடமுள்ள (தர்மாமிடரால்) ஜுரங் காட்டும் கருவியால் அவளுக் கப்போது ஜுரம் எவ்வளவு இருக்கின்றதென்பதைப் பார்த்தான். 105 டிகிரி இருந்தது. அதைக் கண்டு அவன் நிரம்பவும் விசனத்தை யடைந்து மன மிடிந்து போய் அப்படியே உட்கார்ந்துவிட்டான். அப்படி உட்கார்ந்து பெருமூச்சு விட்டுக்கொண்டு, "ஆ! கண்மணீ! ஜெயமணீ! கண் திறந்து என்னைப்

பார்க்கமாட்டாயா! என் கவலையைத் தீர்க்கமாட்டாயா! உன்னைப் பார்க்கவேண்டு மென்ற பேரவாவினால் நான் தூண்டப் பட்டுப் பெரு மகிழ்ச்சியுடன் வந்தேனே! அப்படி வந்த நான் உனது கோர மான படுக்கையைக் கண்டதும் என்னுயிர் தத்தளிக்கின்றதே! உனது நற்குணத்திற்கும், நல்லெண்ணத்திற்கும் கடவுள் கண் திறந்து பார்த்துக் கிருபை செய்ய மாட்டாரா! நான் என்ன செய்வேன்! காப்பி குடிக்கச் சென்ற சிறுவன் திரும்பி ஓடிவந்துவிடு வானே! அது பரியந்தம் தானே நானிங்கு இருக்கலாம்; அதற்கு மேல் நான் இங்கிருப்பது முடியாதே; நான் செல்வதற்குள் உனக்கு நினைவு வந்து நீ உன் முத்தான வாய் திறந்து என்னை வழக்கம் போல 'மாமா!' என்றழைப்பாயா! எனக் கந்தப் பேறு கிடைக்குமா! கண்ணே! ஜெயமணீ!'' என்று தனக்குள் சகிக்கமாட்டாத சங்கடத்தை யடைந்து புலம்பிக்கொண்டிருந்தான். ஜெயமணிக்குத் தன் நினைவு சிறிது மில்லை. ஜுரத்தின் வேகத்தினால் அவள் தன்னை மறந்து அர்த்தம் புரியாத விதமாக ஏதேதோ வாய் பிதற்றி னாள். அவள் அவ்வாறு பேசும் வார்த்தைகளில் ஒரு பதமேனும் விளங்கவில்லை. கோரமான தொனியுடன் அச் சொற்கள் வெளிவந்து கொண்டிருந்தன. அவற்றைக் கேட்டுச் சாருலோசன் நடுங்கித் தாதியை நோக்கி, ''ஏனம்மா! இதற்கு முன்னரும் இவ்விதம் இந்தப் பெண்மணி பிதற்றினளோ?'' என்றான்.

தாதி:—''நேற்றிரவு முதல் இந்த அம்மாள் சிற்சில சமயங் களில் இவ்விதம் பிதற்றுகின்றார்கள்; அடிக்கடி, 'மாமா! மாமா! மாமா வந்தாரா? அவர் தான் பாக்கியோ! அவரை யானை விழுங்கி விட்டதோ! ஏன் அவர் வரவில்லை? அம்மா! மாமா! மாமா!' என்று தாறுமாறாக உளறுகிறார்கள். இவ்வாறு பிதற்றும்போது சில சமயங்களில் இவர்களுடைய தாயாரு மிருந்தார்கள். அதைக் கேட்ட அந்தம்மாள், நிரம்பவும் விசன முற்று, 'ஐயோ! ஜயமணீ! இப்போதுள்ள நிலைமையிலுமா உனக்கந்தப் பிதற்றல் வருகின்றது! பேசாதிரு'' என்று சொல்லி இவர்களை அடக்கிவிட்டார்கள். ஏனையா! இந்த அம்மாள், 'மாமா!' என்று ஏன் பிதற்றுகின்றார்கள்? அவர் இருக்கிறாரா! அல்லது இறந்துவிட்டாரா!'' என்று கேட்டாள்.

சாரு:—(இவ்வாலாற்றைக் கேட்டு நிரம்பவும் வருந்தி) "ஐயோ! இறந்துவிட்டால் ஒரு துன்பமு மில்லையே! இவள், 'மாமா! மாமா!' என்று பிதற்றிய பாவி யான்தான்; என்னைக் குறிப்பிட்டுத் தான் இவள் பிதற்றி யிருக்கிறாள்; ஆதலால் யான் வந்திருப்பதை மட்டு மேனும் இவள் அறிந்தால் போதும்; அதையு மறியவில்லையே!"— என்று கண்ணீர் உதிர்த்தான். அத்தருணம் ஜயமணி நிரம்பவும் மெலிந்த குரலால், "மாமா! மாமா!! நான் இறந்த செய்தியைக் கேட்ட பின்னர்த் தான் வருவீரோ!" என்று உளறினாள். இதைக் கேட்ட சாருஹாஸனுக்குத் தாங்க வியலாத துக்கம் வந்துவிட்டது. அவன் கண்ணீரைப் பெருகவிட்ட வண்ணம் ஜயமணியின் இரு கரங்களையும் பற்றிக்கொண்டு, "ஜெயமணீ! ஜெயமணீ! இதோ நான்—உன் மாமன்—வந்திருக்கின்றேனே! கண் திறந்து பாரு. என் செல்வமே!" என்று கூறினான்.

ஜயமணிக்கு நினைவு சரியானபடி இல்லாவிடினும் அவளுடைய மாமாவின் அன்பான குரல் அவள் செவியில் விழுந்தமாத்திரத்தில் அவளுடைய இதயத்தில் அழுந்திக் கிடந்த அன்பானது கிளைத் தெழுந்து அவளுடைய மயக்கத்தைச் சிறிது போக்கி, அவள் மனத்தில் தன் மாமன்—அருமைக் காதலன்—வந்துவிட்டா னென்னும் நினைவைக் கனவு போல உண்டாக்கிற்று. எனினும் அதை வாயினால் வெளியிட அவளால் கூடவில்லை. ஆனால் அந்த அன்பின் கிளர்ச்சியானது அவள் கண்ணை மாத்திரம் சிறிது திறக் கச் செய்தது. அவ்வாறு திறந்த கண்கள் கோவைப் பழம் போல சிவந்து இருந்தன. அவற்றின் பார்வை சரியானபடியில்லாமல் விகாரப் பட்டிருந்தது. அதைக் கண்ட சாருகாஸன் முன்னிலு மதிகரித்த விசனத்துடன் ஜயமணியின் அருகில் சென்று, "ஜெய மணீ! நானிருப்பது உனக்குத் தெரிகின்றதா! என்னை நீ பார்த் தாயா! என் தங்கக் கிளியே! ஜெயமணீ!" என்று மிகுந்த வாஞ்சை யுடன் அழைத்தான். மீண்டும் அவளுக்கு மயக்கம் வந்துவிட்ட படியால் அவள் தற்போத மிழந்து கண்களை மூடிக்கொண்டாள். அப்போது ஜயமணிக்கு மருந்து கொடுக்கும் நேரமாதலால் தாதி மருந்தை ஓர் சிறிய கோப்பையில் ஊற்றிக்கொண்டு, அவளுக்குக்

182860

கொடுக்க அவளருகில் சென்ருள். அவ்வாறு செல்கையில் சாரு காஸன் அந்தத் தாதியை நோக்கி, "அம்மா! அதை இப்படிக் கொடுங்கள்; நான் கொடுக்கிறேன்" என்று நயமாகக் கேட்டான். சாருஹாஸன் ஓர் டாக்டராகையால் அந்தத் தாதி ஆக்ஷேபியாமல் அந்த மருந்தை அவனிடம் கொடுத்துவிட்டாள். சாருஹாஸன் அதை வாங்கிக்கொண்டு ஜயமணியின் படுக்கையிலேயே உட்கார்ந்த படி வெகு கனிவுடனும், காதலுடனும், "ஜெயமணீ! ஜெயமணீ! இதோ சற்று வாயைத் திற; மருந்து சாப்பிடு; என் செல்வமே!" என்று அவள் செவியோடு தன் வாயைச் சேர்த்துக் கூறினன்.

அப்போது அவளுக்குச் சிறிது தெளிவுண்டாயிற்று; அத ஞல் சாருகாசன் கூறியது அவள் செவியிற் புகுந்தமாத்திரத்தில், அதைத் தன் மாமன் குரலென்று அவள் தெரிந்துகொண்டாள். அவ்வாறு தெரிந்துகொண்டவுடனே சடக்கென்று தன்னிரு கண் களேயும் திறந்தாள். தன் பக்கலில் தனது அருமைக் காதலன் உட் கார்ந்திருப்பதைக் கண்டாள். அவனேடு பேச முயன்ருளெனி னும், அவளுடைய பலஹீனத்தாலும், ஜுரத்தின் கொடுமையினுலும் அவளால் வாய் திறந்து பேசமுடியவில்லை. அவளுடைய இரு கண் களிலும் நீர் தாரை தாரையாக வடிந்தது. அந்நிலையில் அவள் தன் னிரு கரங்களினுலும் சாருகாசனின் கரத்தைப் பிடித்துக்கொள்ள முயன்ருள். ஆனல் அவ்வாறு செய்ய முடியாது சோர்ந்துவிட் டாள். பின்னர் வாயைத் திறந்தாள்; சாருகாசன் மருந்தை ஊற்றி னன்; அதை அவள் உட்கொண்டாள். அதன்மேல் 'மாமா! மாமா!' என்று கூவினுள். மறுபேச்சுப் பேசுவதற்குள் இளைப்பும், துக்க மும் மேலிட்டு அவள் வாயை மூடிவிட்டன. மீண்டும் சோபத்தால் கண்களை மூடிக்கொண்டாள். மாமாவின் நினைவு அவளுக்கதிகரித் திருந்தபடியால் மறு நிமிடமே தெளிவுண்டாகிவிட்டது; மீண்டும் கண்களைத் திறந்தாள். மிக்க பிரயாசையுடன் பேசத்தொடங்கி, "மாமா! யான் குணப்படாது இறந்துவிடவேண்டுமென்று கடவுளைப் பிரார்த்தனை செய்யுங்கள்; எனக்கு வேண்டியவர்களாகிய நீங்கள் செய்யும் பிரார்த்தனைக்காவது கடவுள் கிருபை செய்வார்; எனது கடைசி கோரிக்கை இதுதான்; மாமா! மாமா! நான் இறந்துவிடுவேனு?

நான் எப்போது இறப்பேன்! என் பிறவி தொலையுமா? என் மனம் நிம்மதியடையுமா? மாமா! நான் இறந்துவிட்டதாகத் தாங்கள் கேள்வியுற்றால் விசனமுறாதீர்கள்; சந்தோஷமடையுங்கள்; உங்களுக்கு மிகவும் அன்பான பொருளாகிய நான் துன்பம் நீங்கி யிறந்து சுகமடைந்ததைக் கேட்டுத் தாங்கள் சந்தோஷப் படுவது தான் தகுதியான காரியம்; மாமா! நான் இப்போது எவ்விதம் பேசு கிறேன் என்பது எனக்கே தெரியவில்லை. மாமா! மாமா!'' என்று கூறிக்கொண்டே மீண்டும் மயக்கம் வந்துவிட்டபடியால் கண்ணை மூடிவிட்டாள்.

"அந்தோ! "ஜயமணி வாயைத் திறக்கமாட்டாளா! கண் விழிக்கமாட்டாளா!'' என்று சாருகாசன் ஏங்கி இருந்த சமயம், ஜெய மணி மேற்கூறியபடி கண் திறந்து பேசவாரம்பித்த வளவில் சந்தோ டங்கொண்டான். அவ்வாறு சந்தோஷப்பட்ட தருணமே பெரும் பாறை அவன் தலைமீது புரண்டு விழுந்துவிட்டது போல துன்பந் தரத்தக்க மொழிகளை ஜெயமணி நிணறியவாறு, பேசமாட்டாது வெகு பிரயாசையுடன் பேசவே அவனுக்கு ஒன்றுமே தோன்ற வில்லை. அவன் விம்மி விம்மிப் புலம்பலாயினன். அவனால் பதில் பேசவோ, அவளைச் சமாதானம் செய்யவோ முடியவில்லை. அபார மான விசனம் அவனைக் கப்பிக்கொண்டது. பின்னர், அவன் தன் னைச் சற்றுத் தேற்றிக்கொண்டு பதில் பேச ஆரம்பித்தான். அதற் குள் ஜெயமணி மேற்கூறியபடி மூர்ச்சையாகிவிட்டாள். 'மீண்டும் இவளுக்கேற்பட்ட மயக்கம் எப்பொழுது தெளியுமோ!' என்ற ஏக்கம் அவனுக்குண்டாகி விட்டது. அச்சமயம் அவன் பித்தன் போல மதிமயங்கி நின்றான். அந்நிலையில் அவன், "ஜெயமணி பேசி யதையும், நாம் புலம்புவதையும் இத்தாதி கண்டுவிட்டால் என்ன நினைப்பாளோ! நம் விஷயத்தை விசாரித்தறியும்படி ஜெயமணியின் பெற்றோரிடம் சொன்னாலும் சொல்லக்கூடும்'' என்கிற அச்சமும் அவனுக் கேற்பட்டுவிட்டது. இத்தகைய கலக்கங்களால் அவன் செய்வதொன்றுமறியாது மனமிடிந்து நின்றான். சற்று நேரம் சென்ற பிறகு ஒருவாறு தேறியவனாய்க் கண்ணைத் துடைத்துக் கொண்டு ஜயமணியின்மேல் சரியாகப் போர்வையைப் போர்த்தி

விட்டுத் தான் முன்பு அமர்ந்திருந்த நாற்காலியில் அமர்ந்தான். அதற்குள் ஓட்டலுக்குச் சென்ற பையன் திரும்பி வந்து வெளியில் நின்றுகொண்டு, "மாமா! மாமா!" என்று கத்தினுன், அதைக் கேட்டதும் சாருகாசன், "இனிமேல் நாம் இங்கிருக்கவும் கூடாத நிலைமை நமக் கேற்பட்டுவிட்டது; ஜெயமணி இனிக் கண் திறந்து பேசும் நேரம் இன்னதுதான் என்பதை எவருமறிய முடியாது; ஆதலால் நாம் அதற்காக எதிர் பார்ப்பது கூடாத காரியம்; பையன் இவ்வளவு நேரம் வரையிலுமாவது நாம் இங்கிருக்கும்படி நமக்குச் சீட்டுக் கொடுத்ததே நமது நல்ல காலம்; இனி அவனைக் காக்க வைப்பது பிசகு; அவ்வாறு செய்தால் நம் காரியம் வெளியாகிவிடும்" என்று பலவிதமான யோசனைகளைச் செய்து, உடனே அங்கிருந்து வெளியே கிளம்பினுன். அப்போது அவன் மனம் தத்தளித்தது. "நாம் ஜயமணியினிடம் ஒரு வார்த்தையும் சொல்லாமல் செல்கின்ருேமே!" என்ற ஏக்கம் ஒரு புறம் அவனுக்குப் பெரிய வேதனையைச் செய்துகொண்டிருந்தது. இவ்வித சங்கடத்துடன் அவன் தாதியை நோக்கி, "நான் சென்று வருகிறேன்; இந்தப் பெண்மணிக்குச் சுகத்தைக் கொடுக்கவேண்டுமென்று நான் கடவுளைப் பிரார்த்திக்கிறேன்; இப்பெண்ணிற்கு என்னிடத்தில் மிகுந்த பிரியமுண்டு; அதனுல்தான் இவள் என்னையே எண்ணிப் பிதற்றி யிருக்கின்ருள்; நான் இங்கு வந்த செய்தி இவளுடைய பெற்ருேருக்குத் தெரியக் கூடாது; ஏனெனில் எங்களுக்குள் சிறிது மனஸ்தாப மேற்பட்டிருக்கிறது; நானவர்களறியாதபடி இங்கு வந்தேன்; இவ்விஷயத்தில் தாங்கள் எனக்கு உதவி செய்யவேண்டும்" என்று கூறி ஒரு 10 ரூபாய் நோட்டை அவள் கையில் வைத்து வந்தனம் செய்துவிட்டு ஜயமணியின் முகத்தை உற்று நோக்கி, அவள் செவியில், "என் கண்மணீ! ஜெயமணீ! நான் சென்றுவருகிறேன்." என்று கூறித் தான் கொண்டுபோன உடை மூட்டையை அவள் பக்கத்தில் வைத்துவிட்டு விரைந்து வெளியேறி வீதியை அடைந்தான்.

அங்கு நின்ற சிறுவன் அவனைக் கண்டதும் மிகுந்த கோபத்தோடு, "என்ன மாமா! மணி 9 அடித்துவிட்டதே! நான் வீட்டிற்கு எப்போது செல்வது? இத்துணை நேரம் ஏன் தாமதம்? நான் நேரம்

சென்று வீட்டிற்குப் போனால் என் அம்மா என்னை அடிப்பாளே! எனக்கு பள்ளிக்கூடத்திற்குப் போகவும் நேரமாகிவிட்டதே!'' என்று கூறி வருத்தப்பட்டான். சாருகாசன் பையனைத் தட்டிக் கொடுத்து, "அப்பா, தம்பி! அழாதே! அக்காளின் நிலைமை மிகவும் பரிதாபமாயிருந்ததால் நான் சீக்கிரம் திரும்பி வரமுடியாமல் மனங் கலங்கி அவ்விடத்திலேயே உட்கார்ந்துவிட்டேன்; மணி சென்றதே எனக்குத் தெரியவில்லை. வீட்டில் உன் தாயார் உன்னைத் திட்டினால் நீ அதற்கொரு சாக்குச் சொல்லிவிடு. அதாவது, இந்த உத்தரவுச் சீட்டு வழியில் தவறி விழுந்துவிட்டதாகவும், இதை நீ தேடிக் கொண்டு திரிந்ததாகவும் பிறகு இது அகப்பட்டதாகவும், அதன் மேல் நீ இதை எடுத்துக்கொண்டு ஓடிவந்ததாகவும் கூறிவிடு.'' என்று நல்வார்த்தைகள் கூறி அவனைத் தேற்றி மற்றுமொரு ரூபாயை அவன் ஜேபியில் போட்டு, உத்தரவுச் சீட்டையும் அவனிடம் கொடுத்து அவனை யனுப்பினான். பையன் சந்தோஷமாக வீட்டுக்குத் திரும்பினான்.

அதன்மேல் சாருஹாஸன் தத்தளித்த மனத்தினனாய்த் தன் வீட்டை யடைந்தான். அன்றே அவனுடைய பிரயாண தினம். அன்றிரவு அவன் வண்டியில் செல்லவேண்டியதற்குச் சகல ஏற்பாடுகளும் ஆய்விட்டன. ஜயமணியின் நிலைமை இவ்வாறிருக்கையில், அவன் பிரயாணம் செல்வது அவனுடைய மனத்திற்கு மிகுந்த விசனத்தை யளித்தது. எனினும் அவன் அக்கவலையை ஒருவாறு மனத்திற்குள் அடக்கிக்கொண்டு, தன் கண்மணியின் உடம்பு குணமாக வேண்டும் என்று கடவுளைப் பிரார்த்தித்து விட்டுத் தன்னுடைய நண்பன் சந்திரஹாஸனிடம் சென்று, "என் நண்பா! நான் லாகூருக்குச் செல்கிறேன்; எனக்கு அவ்விடத்தில் உத்தியோகம் கிடைத்திருக்கின்றது; எனது சிநேகத்தை நீ மறக்காதே! அடிக்கடி கடித மெழுது; உனக்கு இன்னுமொரு வேலை கொடுக்கிறேன்; அதாவது நீ கடித மெழுதும் பொழுதெல்லாம் உன் உறவினனான ஜயமணியின் தேக நிலைமையைச் சற்று விசாரித்து எழுது. இது தான் நீ எனக்குச் செய்யவேண்டிய முக்கிய உபகாரம்; உன் மனைவி இராதாபாயின் செய்தியையும்

அப்போதைக் கப்போது எழுது. நான் சென்று வருகிறேன்; நேரமாகிவிட்டது'' என்றான்.

சந்திரகாஸனின் உயிர் நண்பனுகிய சாருகாஸன் வெளி யூருக்குச் செல்லப் போகும் செய்தி முற்றும் முன்னரே அவ னுக்குத் தெரியும்; அதனுல் அவன் வருத்தப்பட்டுக்கொண்டிருந் தான். அதனேடு இப்போது சாருகாசன் முடிவாகப் புறப்படுஞ் செய்தியைச் சொல்லவே முன்னிலும் அதிகமான கவலையை அடைந்தான். சாருகாஸனும், சந்திரகாஸனும் உயிரும் உடலும் போல ஒன்ருக இருப்பவர்கள். இவர்களில் ஒருவன் மனப் போக்கு மற்றொருவனுக்கு நன்ருகத் தெரியும்; மேலும் இருவரும் ஒன்ருகப் படித்தவர்கள். சிறு பிராயம் முதல் இணை பிரியாதிருந்து பழகியவர்கள்; அதனுல் அவர்கள் சினேகம் முதிர்ந்து உச்ச நிலையை அடைந்திருந்தது. சந்திரகாஸனுக்கு, 'ஊரில் ஒருவனே தோழன்' என்றபடி சாருகாஸன் ஒருவனே உயிர்த் தோழனு யிருந்தான். ஆகையால்தான் அவனைப் பிரிந்து தனித்து இருக்கும் காலம் தனக்கு நேர்ந்துவிட்டதை எண்ணி சந்திரகாஸன் வருந்திச் சாரு காசனை இறுகத் தழுவிக்கொண்டு, "என்னுயிரினு மினிய நண்பா! இவ்வுலகத்தில் எனக்கு நீ ஒருவனே துணையாகவும், எனது பிறவி யின் பிணியை அகற்றக் கூடிய நற்போதனைகளை போதிக்கும் நேச னுகவு மிருந்தாய்! அத்தகைய உன்னையும் பிரிந்து நான் தனித்து— சினேகிதனில்லாத வாழ்வு—வாழப்போகின்றேனே! அதை நினைக்க எனக்கு மிகவும் வருத்தம் பொங்குகின்றது. நாம் ஒரு யுகம் பூராவும் பேசிக்கொண்டிருந்தாலும் நமது பேச்சிற்கு ஓய்வு ஏற்பட மாட்டாதே! அங்ஙனமுள்ள நாம் நமது பேச்சைக் கடிதத்தில் வரைந்தனுப்பி மகிழ்ந்து கொண்டிருப்பது முடியுமோ? என் ஆப்த மித்திரா! நண்பனென்ருல் நீ யல்லவா நண்பன்! உன்னு லேயே எனக்குச் சிறிது சந்தோடம் எப்போதேனும் கிடைத்துக் கொண்டிருந்தது; அதுவும் இனி இல்லாமற் போய்விடும்; உனது கடிதத்தினுல் கிடைக்கும் மகிழ்ச்சியைத் தவிர இனி நான் வேறு மகிழ்ச்சியைக் காணப் போவதில்லை; உம் சென்றுவா. நீயும் கடிதம் எழுது; நமது நேசம் நீடித்ததாக விருக்கட்டும்; கடவுள்

நம்மைக் காப்பாற்றுவார்; நீ தைரியமாக விரு; ஜெயமணியைப் பற்றி நான் எழுதுகிறேன்; இராதாபாயைப் பற்றி நீ எழுதும் படியும் எனக்குச் சொன்னாய்; அதை நினைக்கும் போதே என் நெஞ்சு வேகின்றது; அந்த ஞாபகத்தை நீ ஏன் கிளப்பிவிட்டாய்? அதை விட்டுத் தொலே; ஆனால் அதிலும் ஏதாவது விசேஷ மிருப் பின் அதை நான் எழுதுகிறேன்; நீ சீக்கிரம் இந்தப் பக்கம் வந்து விட முயற்சி செய்; நேரமாகிவிட்டது; சென்றுவா." என்று கூறிக் கண்ணீர் உதிர்த்தான். அவனுக்குத் தேறுதல் கூறிவிட்டுச் சாருகாசன் புறப்பட்டான்.

அவனுடன் ரெயில் வரை சென்று அவனை வழியனுப்பு தற்குச்சந்திரகாஸனும் புறப்பட்டான். இருவரும் வண்டியில் சாமான்களை ஏற்றிக்கொண்டு எல்லோரிடமும் சொல்லிவிட்டு அவ் வண்டியிலேயே ஏறி ரயில்வே ஸ்டெஷனை யடைந்து இரண்டாவது வகுப்பு டிக்கட்டு ஒன்று வாங்கி மூட்டைகளை எடை போட்டு லக்கேஜில் ஏற்றினார்கள். அதன்மேல் சாருகாசன் இரண்டாவது வகுப்பு வண்டியி லமர்ந்து சந்திரகாஸனை நோக்கி, "நண்பா! நான் சென்று வருகிறேன்; ஜெயமணியின் செய்தி எனக்கு உன்னாலன்றி மற்றவர்களால் தெரியமாட்டாது. ஆகையால் நீ அதை மறக்காதே! எனக்கிப்பொழுது மனத்திலுண்டாகி யிருக்கும் துயரத்தினால் அதிகமாக என்னால் வார்த்தை யாடக் கூடவில்லை. ஆகையால் மற்ற விஷயங்களைக் கடிதங்களின் மூலம் தெரிவிக்கிறேன்; ஆ! அதோ மணியடித்தாயிற்று; நீ நில்லு; நான் வரட்டுமா!" என்றான். வண்டியும் ஊதிக்கொண்டே கிளம்பிவிட்டது. இருவர் கண்களும் கண்ணீர் மழை பொழிந்தன. பின்னர் சாருஹாஸனின் தலை மறையும் வரையில் சந்திரகாசன் 'நீ சுகமாகப் போய்த் திரும்பிவா' என்பதற் கறிகுறியாகக் கையை முன்னும் பின்னும் ஆட்டிக் காட்டி, அவனை வழி யனுப்பி விட்டுத் தன் வீட்டிற்குத் திரும்பினான். அவ்வாறு வீடு திரும்பிய மறுதினம்தான் இக் கதையின் இரண்டா மதிகாரத்தில் நிகழ்ந்த சம்பவங்கள் நடந்தன.

சாருஹாஸனுடைய ரயில் பிரயாணம் முற்றும் கண்ணீரும், கலவரமும், அபாரமான கிலேசமும் கலந்ததாகவே யிருந்தது.

"ஒருவர் மனத்தில் ஜனித்த காதல் வெற்றி யடைந்தால் அவருக்கு இன்பமும், தோல்வி யடைந்தால் துன்பமும் உண்டாகும் வியப்பை என்னென்பது? காதலே ஒருவரை இன்பமடையச் செய்கின்றது; அக்காதலே துன்பமடையவும் செய்கின்றது. சாருகாசனுக்கு இப்போது காதல் நிறைவேறாத நிலையிலிருப்பதால் மிகுந்த துன்பத்தைச் செய்துகொண்டிருந்தது. இவ்வகைத் துன்பத்தோடு அவன், "உம். நமது உலக வாழ்க்கை ஜெயமணி உயிர் பெற்றெழுவதிலேயே அடங்கி யிருக்கின்றது; அவள் என்ன செய்ய வெண்ணி இருக்கின்றாளோ!" என்று பல வேறு விதமான எண்ணங்களை எண்ணிக்கொண்டு தன் ரெயில் பிரயாணத்தை நடத்தினன்.

4-வது அதிகாரம்

காதல் வெள்ளம்—கலங்கிய உள்ளம்

சென்ற அதிகாரத்தின் சம்பவங்கள் நிகழ்ந்து சுமார் ஒரு மதி கடந்தது. கடவுளுடைய கருணையால் ஜெயமணிக்கு நன்ருக குணமாகி அவள் வீட்டிற்கும் வந்துவிட்டாள். சந்திரகாலன் ஜெயமணியுடைய நிலைமையை அடிக்கடி சாருஹாஸனுக்கு எழுதிக்கொண்டே இருந்தான். அதனல் அவனுடைய மனம் அவள் விஷயத்தில் சற்று நிம்மதியாகவே யிருந்தது. ஜெயமணி பிழைத்தெழுந்தது புனர் ஜன்ம மெடுத்தது போல ஆச்சரியமாயிருந்தது. ஜெயமணியினுடைய தேகம் மிகவும் மெலிந்து இளைத்து வாடித் துரும்பிலும் துரும்பாயிருந்தது. அவளுடைய உருவம் மாறிவிட்டது. அவள் எழுந்து நடக்கவும் சக்தியற்று விட்டாள். அவள் பூர்ண குணமடைந்து வீட்டிற்கு வந்த பிறகும் அவளுடைய மாமன் வெளியூருக்குச் சென்ற விவரம் அவளுக்குத் தெரியாது. அவள் தன் காதலன் உள்ளூரிலிருப்பதாக

வும், விரோதத்தினால் தங்கள் வீட்டிற்கு வரவில்லை என்றுமே எண்ணி இருந்தாள். ஆனால் சாருகாசன் வெளியூருக்குச் சென்ற விஷயம் அவளுடைய பெற்றோருக்குத் தெரியினும் அவர்கள் அதை யவளிடம் கூறாதிருந்து விட்டார்கள். பின்னர் இரண்டு மாதங்களில் ஜயமணி உடம்பில் இரத்த புஷ்டியுண்டாகிப் பழய ரீதியை அடைந்தாள். அவளுடைய மனத்தில் சதா சாருகாசனின் நினைவே குடிகொண்டிருந்தது. அவள் அதை மறக்கவில்லை. அவனைப் பார்க்கவேண்டுமென்ற வேட்கை அவள் மனத்தில் மிகுதியாயிருந்தது. அதனால் அவள், "நம் மாமாவை நாம் எப்போது பார்ப்போம்?" என்று தன் மனத்திற்குள் எண்ணி ஏங்கிக் கொண்டிருந்தாள். எனினும் அவ்விஷயத்தைப் பிறரிடம் வெளியிடுவதில்லை. இவ்விதமாக அந்த எண்ணத்தை மனத்திற்குள் மறைத்துக் கொண்டு தனது வேலைகளைக் கவனித்து வந்தாள். அப்படியிருக்கும் போது ஓர் தினம் அவள் வர்த்தமானப் பத்திரிகை படிக்கையில் அதில் ஓர் விஷயத்தைக் கண்டாள்; அதை வெகு கவனத்துடன் படிக்கலானாள். அதாவது:—

ஆச்சரியம்! அபூர்வ சக்தி வாய்ந்த அவதார புருஷர்!

என் குமாரனான 22 வயதையுடைய வாலிபன் சில வருஷங்களாக எப்பொழுது பார்த்தாலும் கோமேமையான பசி மிகுந்து அதனால் அவதிப்பட்டுக்கொண்டிருந்தான். அவனுக்கு எவ்வளவு ஆகாரங்களைக் கொடுப்பினும் அந்தப் பசி அடங்குவதில்லை. ஆகாரங்களை அவன் சாப்பிட்ட அடுத்த க்ஷணத்திலேயே அவையெல்லாம் பஸ்பமாகி மீண்டும் அவனுக்குக் கோரமான பசி யெடுத்துக் கொள்வது வழக்கம்; இப்படி அவன் சாப்பிடும் ஆகாரங்களெல்லாம் எதனால் பஸ்பமாகி விடுகின்றன என்னும் இரகசியத்தை யறிய எந்த மருத்துவராலு மியலவில்லை. அவனது தேகமும் மெலிந்து கொண்டே வந்தது. அவனுடைய ஆகார விஷயமாகவும், மருத்துவ விஷயமாகவும் இது பரியந்தம் சுமார் 15 ஆயிரம் ரூபாய் செலவாகியிருக்கிறது. எவ்வளவோ பணச் செலவிட்டு அவனுக்கு வைத்தியம் செய்தும் ஒரு பலனையும் நாங்கள் அடையாமல் வருத்த முற்றோம். அப்படி வருந்தி யிருந்த நாங்கள் இப்போது, இந்த லாகூரின்

ஆஸ்பத்திரியில் புதிதாக வந்துள்ள ஸ்ரீமான் சாருஹாஸன் என்னும் டாக்டரிடம் என் மகனுக்குச் சிகிச்சை செய்ய ஏற்பாடு செய்தோம். அவர் அபூர்வமான முறையில் வைத்தியம் செய்து என் மகனுக் கிருந்த பசிப் பிணியை அகற்றிச் சௌக்கியத்தை உண்டாக்கிவிட்டார். இவ்வாறு அனுகூலம் செய்த அந்த மகானுபாவரை நான் சாக்ஷாத் பேசுந் தெய்வ மென்றே கூறுவேன். அடாடா! அவருடைய அருமை யான குணத் தழகும், பெருந் தன்மையான செய்கையும், எவரிடத் தும் பொறுமையாகவும், வினயமாகவும், பக்ஷமாகவும் அவர் பேசும் இனிமையும் எவருக்கும் அமைய மாட்டா; என் மகனுக்கு அத் தகைய வியாதிக்குக் காரணமாக அவன் வயிற்றில் ஓர் புழு இருந் திருக்கிறது; அதை அந்த மகானுபாவர் கண்டு பிடித்து வெளிப்படுத்தி எல்லோருக்கும் காட்டினார். சுமார் ஒரு சிறிய மலை போலுள்ள சோற்றுக் குவியலில் அந்த பூச்சியை விட்டார். அப் பூச்சி அச் சோற் றுக் குவியலின் மீது பட்ட நிமிடமே அந்தச் சோற்றுக் குவியல் ஆவியாக மாறி அவ்விடம் காலியாகிவிட்டது. இந்த அதிசயத்தைப் பல ஜனங்களும் பிரத்தியக்ஷமாகப் பார்த் தார்கள். எல்லோருக்கும் இந்த அதிசயத்தை நிதரிசனமாகக் காட்டிய இந்த உத்தமரின் செய்கையை நான் என்னென்று கூறு வேன்! அந்தப் பூச்சி என் மகன் வயிற்றிலிருந்ததால் அவனுக்கு அந்தக் கோடும் பசி உண்டாவதில் என்ன தடை? அப் பூச்சியை வெளிப்படச் செய்த பிறகு தான் என் மகனுக்கு மேற்கூறியபடி சௌக்கிய முண்டாயிற்று. அந்த மருத்தவ சிகாமணியிடமே எல்லோ ரும் மருந்து வாங்குங்கள்; அவருடைய கை பட்டாலும் கலி தீரும்; அம்மகான் நீடூழி வாழ்க; அவருடைய மருத்துவம் செழித்தோங்குக. அவர் பரம்பரை விருத்தியாகுக; எம்பெருமான் கிருபை அவருக்குப் பூர்ணமாக பெருகுக; மங்களம். ராமகிருஷ்ணலால்—என்பதே.

இந்த விஷயத்தைப் படித்தவுடன் ஜெயமணி தன் காதலன் அவ்வூரை விட்டு லாகூருக்குச் சென்றுவிட்டான் என்பதை கொடியில் உணர்ந்துகொண்டாள். அவ்வாறு தெரிந்துகொண்டவுடனே அவள் மனத்தில் பெருங் கலக்க முண்டாயிற்று. அவ்வகைக் கலக்கத் துடன் அவள், "ஆகா! அவர் வராத காரணம் இப்போதல்லவா

தெரிந்தது! அவர் இவ் வூரையும் விட்டுப் போய் விட்டனரா! அடடா! எனக்கு என்ன அதிர்ஷ்டஹீனம்! அவருடைய தரிசன மும் கிட்டாமற் போய்விட்டதே! அவர் என்ன அருமையான புகழ் பெற்றுவிட்டார்! 'அப் புகழுடைய புண்ணியரின் பாரியை இந்த அம்மாள்' என்று பிறர் என்னைப் பார்த்துக் கூறும் நாள் என்று ஏற்படுமோ! ஆ! என்ன மனோராஜ்ஜியம் எனக்குண்டாகிறது! அவரை நான் அடையும் பாக்கியம் எனக் கேற்பட்டிருக்கும் பக்ஷத் தில் அவர் முதலில் தமது காதலின் பெருக்கால் எனக் களித்த கணையாழியினால் பெருத்த குழப்ப முண்டாகுமா! அதுவே நான் கோரிய காரியத்திற்கு முதல் அபசகுனம்; இரண்டாவது துர் நிமித்தம் அவர் ஊரையும் விட்டுச் சென்று விட்டதாகும். அவர் அவ்வாறு சென்றது பெரிய மனக் குழப்பத்திற் கிடமாயிருக்கிறது; எக்காரணம் பற்றி அவர் அத்தகைய தூர தேசமாகிய லாகூருக் குச் சென்றிருக்கக் கூடும்? அவருக்கென்ன பண மில்லையா? இவ் வூரிலிருந்து பிழைக்க வழி கிடைக்காதா? அவர் வேலையே இல்லா திருந்தாலும் ஜீவனம் செய்வது முடியாதா? அவருக்கு இவ் வூரில் எல்லா சௌகரியங்களு மிருக்க, அவர் அவற்றை யெல்லாம் விட்டு வெகு தூரதேசம் சென்றதற்கு வேறு ஏதோ முக்கியமான காரண மிருக்கும்; அவர் அதைப் பிறரிடம் வெளியிட மாட்டாமல் மனத் திற்குள்ளேயே வைத்துச் சங்கடப்பட்டுக் கொண்டே போயிருக்க லாம். அடாடா! என்னென்ன விசித்திரமான காரியங்களெல்லாம் நடந்து விட்டன! உம்.எல்லாம் ஊழ்வினைப் பயன் தான்'' என்று தனக்குள் பலவிதமாக எண்ணி மனம் வருந்திக் கண்ணீர் விட்டழுத வண்ணமாயிருந்தாள். அது முதல் அவளது கவலையும் கலக்கமும் நாளுக்கு நாள் அதிகரித்து அவளை வருத்திக்கொண்டிருந்தன. இந்நிலையில் வெளியூருக்குச் சென்ற சாருகாசனுடைய செய்தி அவளுக்குத் தெரியும் மார்க்கமும் இல்லை; அவன் க்ஷேமமாக விருக் கின்றானா என்பதை அவள் அறியவும் ஏது வில்லை. அதனால் அவள், முன்னிலும் அதிகமான விசனத்தை அடைந்து அவனுக்குத் தான் கடித மெழுதி அவன் செய்தியை அறிந்துகொள்ளலா மென்று எண்ணினாள். உடனே, அவ்வாறு செய்வது பிசகென்ற யோசனை அவள் மனத்தில் உதித்தது; அதனால் அவள் அவ்

வெண்ணத்தை மாற்றிவிட்டாள். பின்னர்த் தன் தம்பியைக் கொண்டு அவனுக்குத் கடிதமெழுதச்செய்யலாமென்று நினைத்தாள். அவ்வாறு நினைத்தும் அவனுடைய விலாசம் சரியாகத் தெரியாததலால், அதையும் செய்ய அவளால் முடியவில்லை. அதன்மேல் அவளுடைய உறவினனுகிய சந்திரகாஸன், சாருகாசனுக்கு நிரம்பவும் வேண்டியவனு யிருந்தபடியால், அவனிடம் அந்தச் சாருகாசனின் செய்தியை விசாரிக்கலா மென்று நினைத்தாள். அந்தச் சந்திரகாஸனே மிகுந்த விசனத்தினுலும், அவமானத்தினுலும் பீடிக்கப்பட்டு அவளுடைய வீட்டிற்கே வராமலிருந்தபடியால் அப்படி விசாரிப்பதும் அவளால் முடியவில்லை. இவ்வாறு அவளுக்கு ஒன்றும் முடியாமற் போகவே அவள் மனத்தில் உண்டான வேதனைக் களவில்லை. இவ்விதமான வேதனையினுல் அவள் செய்வதொன்றும் தோன்ருதவளாய்த் தன் வேலைகளைச் செய்துகொண்டிருந்தாள். இவ்விதமே மாதம் ஒன்ருகி இரண்டாகிப் பலவாகி ஒருவருடமும் கடந்தது. ஜெயமணிக்கு 14வது வயதும் பிறந்துவிட்டது. இயற்கையிலேயே நல்ல அழகும், வசீகரமும் வாய்ந்த ஜெயமணி அதன்மேல் மிகுந்த தேஜஸுடனும், சிங்கார வதனத்துடனும் விளங்கினுள்.

அவளுடைய மேனி அவ்வாறு வளர்ச்சி யடைவதைக் காணக் காண அவள் பெற்ருேருக்கு அவளுடைய விவாக விஷயமான கவலை அதிகரித்துப் பெருக வாரம்பித்தது. ஜயமணியை எந்த விடத்தில் விவாகம் செய்துகொடுக்கலாம் என்கிற ஆலோசனை யுண்டாயிற்று. அங்ஙன முண்டாகவே அவ்விருவரும் சம்பந்தம் செய்வதற்கு ஓரிடத்தைத் தீர்மானிக்கத் தொடங்கினுர்கள். பெண்ணின் கருத்துப் பிரகாரம் அவளை சாருஹாஸனுக்குக் கொடுக்கலா மென்று அவர்கள் நினைப்பதற்கு, அவர்களுக்கும், சாருகாசன் வீட்டாருக்கும் இடையில் ஏற்பட்டிருந்த மனஸ்தாபம் தடையாயிருந்தது. ஆகையால் அவர்கள் அவ்வெண்ணத்தை உறுதியாகக் கொள்ள முடியாதவர்களாயிருந்தார்கள். எனினும் ஜயமணியின் தாயார் 'அதைப் பற்றியும் பேசித்தான் ஒரு முடிவு செய்யவேண்டும்' என்று தீர்மானித்துத் தன் பர்த்தாவிடம் "நாதா! பந்துக்களுக்குள் எந்தவிதமான மனஸ்தாபங்களிருந்த போதிலும் 'நாட்

செல்லப் பகை தீரும்' என்றபடி அதிக நாட் சென்றால் அப்பகை தீர்ந்துவிடும்; பின்னர் அவர்கள் கலந்து கொள்வார்கள்; இஃதுலக இயற்கை. அதன்படி நமக்கும் சாருகாசன் வீட்டாருக்கும் இடையிலுள்ள பகை ஏற்பட்டு அதிக நாளாகிவிட்டது; ஆதலால் இனி அது தீர்ந்துவிடவுங்கூடும். நாமோ பெண்ணை வைத்துக்கொண்டிருக்கிறோம்; பெண்ணும் சாருகாசனை விரும்பியிருக்கிறாள்; அப்படியிருக்க நாம் அவர்களோடு ஏற்பட்ட பழைய பகையை எப்பொழுதும் பாராட்டிக்கொண்டிருக்கக்கூடாது. நாம் பெண்ணிற்கு விவாகஞ் செய்ய உத்தேசித்திருப்பதை ஒருவர் மூலம் அவர்களுக்குச் சொல்லியனுப்பவேண்டும்; அவர்கள் அதைக் கேட்டுத் தங்கள் பையனுக்கு நம் பெண்ணைக் கோருகிறார்களா என்பதைத் தெரிந்துகொள்ள வேண்டும்'' என்று சொன்னாள். அவளுடைய கணவர் இந்த அபிப்பிராயத்தை ஆமோதித்துத் தம்முடைய சினேகிதர் ஒருவரை சாருஹாஸனின் வீட்டிற்கு அனுப்பி அவர்களிடம் தங்கள் எண்ணத்தைத் தெரிவித்து அவர்களுடைய அபிப்பிராயத்தைத் தெரிந்துகொண்டு வரும்படி ஏற்பாடு செய்தார்.

அந்தச் சினேகிதரும் அவ்வாறே சென்று சாருகாசன் தாய் தந்தையரிடம் விஷயத்தைத் தெரிவித்தார். அவர்கள் சமாதானமின்றிக் குரோதமாகவே பேசினார்கள்; அதன்மேல் அவர் திரும்பி வந்து ஜெயமணியின் தாய்தந்தையரிடம் "அடாடா! என்ன ஸ்தோத்திரம் அவர்களுக்கு ஏற்பட்டிருக்கின்றது! நீங்கள் உத்தேசித்தது நடவாத காரியமாயிருக்கிறது; அவர்கள் ஏதேதோ சொல்லி உங்களைத் திட்டுகின்றார்கள்; செத்தாலும் உங்கள் சம்பந்தம் கூடாதென்று சொல்லுகிறார்கள்; அவர்கள் கூறிய வார்த்தைகள் கொஞ்சமல்ல. அவைகளை உங்களிடம் கூறினால் உங்களுக்கு மனஸ்தாபமதிகரிக்கும்; நீங்கள் அவர்கள் சம்பந்தத்தை நினைப்பதில் பிரயோஜனமில்லை; இனி அவர்கள் சம்பந்தமான பேச்சை நிறுத்திக்கொள்வது நல்லது; குழந்தைக்கு எந்தவிடத்தில் பிராப்தமிருக்கிறதோ அந்த இடத்தில் சம்பந்தம் நடக்கும்; நம்மாலாவ தொன்றுமில்லை'' என்றார்.

இதைக் கேட்டவுடன் ஜெயமணியின் தந்தையாகிய நடேசருக்கு வந்துவிட்டது கோபம். அவர் அக்கோபத்துடன், "ஆகா!

இன்னுமா அவர்கள் அவ்வாருன துவேஷத்துடன் இருக்கின்ருர்கள்! இருக்கட்டும்; அத்தகைய அல்ப நாய்களை நாம் சட்டை பண்ணி அவர்களிடம் இதைத் தெரிவித்தது முட்டாள்தனம்; இருக்கட்டும்; என் குழந்தையை நான் அந்தப் பைசாசங்களிடத்தில் என்னுயிரிருக்கும் பரியந்தம் கொடுப்பதில்லை. அவர்களுடைய சம்பந்தமே நமக்கு வேண்டாம். எனக்கு என் குழந்தையைக் கொடுக்க விடமில்லாது போய்விடவில்லை; அந்த நாய்களை நான் எதிர் பார்க்கவே இல்லை; ஏதோ குழந்தையும் பையன்மேல் இச்சை கொள்கிருளே, பையனும் குழந்தை மீது பிரீதியாக விருக்கிருனே என்று நான் யோசித்தேன்; எது எவ்விதமிருப்பினும் இனி அவர்களைப் பற்றி எனக்கு அவசியமில்லை; என் குழந்தையை கன்யா பெண்ணுக நான் வைத்துக்கொள்கிறேன்; இனி அவர்கள் கஜகர்ணம் போட்டாலும் நான் அவர்களோடு சம்பந்தம் செய்வதில்லை.'' என்று ஆத்திரப்பட்டு மனமுடைந்து மகா உக்கிரத்துடன் இரைச்சலிட்டார். சொர்ணம்பாளும், அங்கு வந்திருந்த சினேகிதரும் அவரைச் சமாதானம் செய்தார்கள்.

இங்கு நடந்த சகல சம்பாஷணைகளையும் ஜெயமணி கேட்டுக் கொண்டிருந்தாள். சிறுமியாகிய அவள் என்ன செய்வாள் பாவம்! தனது ஊழ்வினையின் பயனே தன்னை இவ்விதம் செய்கிறதென்று எண்ணி வருந்தினுள். அதைத் தவிர அவளால் வேறு என்ன செய்யக்கூடும்? அவளது மனத்தில் அப்போது தன்னுடைய மனோ பீஷ்டம் நிறைவேருது என்ற திகில் வந்து குடிபுகுந்து கொண்டது. அவளது பார்வையே விகாரப்பட்டுவிட்டது. அவளுடைய மனம் மாறுபட்டதால் உடம்பும் விகார ரூபத்தை யடைந்து விட்டது; செயலும் மாறுபாடடைந்தது. இவ்வாறு அவளது கருத்தும், செய்கையும் மாறுபட்டுவிட்டன வென்பதை அவளைக் காண்போர் அவளுடைய நூதனத் தோற்றத்தால் வெகு சுலபமாக அறிந்து கொள்ளலாம். அவள், தன்னுடைய மன பாவனையால் மட்டும் சாருகாசனைக் கண்டு அவனோடு வார்த்தையாடக் கூடியவளா யிருந்தாளேயன்றி அவனை நேரில் காணவோ, அவனுடன் வார்த்தை யாடவோ கூடாதவளா யிருந்தாள். அவள் மனத்தில் சாருகாசனைப்பற்றிய ஏக்கம் குடிகொண்டது. அவள் தன் மாதா பிதாக்க

ளிடம் வாய்விட்டு எதுவும் கூறத் துணிந்தாளில்லை. மகா உத்தமியும், சாதுத் தன்மை பொருந்தியவளுமாகிய அந்த ஜெயமணி தன் வருத்தங்கள் முற்றும் தன் மனத்திற்குள் அடக்கிக்கொண்டிருப்பதைத் தவிர வேறு என்னதான் செய்வாள்! இவ்விதமே நாட்கள் பல சென்றுகொண்டிருந்தன. அப்படியிருக்கும்போது அவளுடைய தந்தைக்கு இருமல் நோய் கண்டு நாளுக்கு நாள் அது வளர்ந்து விருத்தியாகிச் சில மாதங்களில் அவரைப் படுக்கையில் கிடத்திவிட்டது. அதனால் அவருக்கு மாதாமாதம் வந்துகொண்டிருந்த சம்பளமும் குறைந்துவிட்டது. அவருடைய குடும்பமோ பெரியது; வருவாயோ குறைவு; அதைக்கொண்டு குடும்பச் செலவை நடத்துவது சொர்ணம்பாளுக்குக் கஷ்டமாயிருந்தது. சொர்ணம்பாள் என்ன செய்வாள் பாவம்! அவளுடைய கவலைக்கோரளவே இல்லை. அவளுடைய பர்த்தாவின் நிலைமையோ மிகவும் தாழ்ந்துவிட்டது. அவள் பர்த்தாவின் உயிரிருக்கும்போதே எவ்விதமேனும் ஜெயமணிக்கு விவாகத்தை முடித்துவிட்டால் அவளுக்கு ஓர் பெரிய பாரம் நீங்கும். அவர் காலமாகிவிட்டாலோ அவள் அனாதையாகிக் குழந்தைகளுடன் திண்டாடக்கூடிய நிலைமையை அடைந்துவிடுவாள்; அச்சமயம் யார் ஜெயமணியைக் கலியாணம் செய்துகொள்வார்கள்? அந்தப் பெரிய காரியத்தை அவளுக்கு யார் முடித்து வைப்பார்கள்? இந்தக் கவலைகளெல்லாம் அவள் மனத்தில் ஏற்பட்டு அவளை வருத்திக்கொண்டிருந்தன. அவ்வாறு மனக்கவலை அவளுக்கதிகமாகவே அவளுக்கும் பலமான நோய் பீடிக்கவாரம்பித்துவிட்டது. இவ்வாறு சொர்ணம்பாள் அடைந்த நிலைமையை அவள் கணவராகிய நடேசர் யூகித்தறிந்துகொண்டார். அதனால் அவருக்குத் தம்முடைய உயிர் இருக்கும்போதே ஜெயமணியை யாருக்கேனும் கலியாணம் செய்துகொடுத்துவிடவேண்டுமென்ற பிடிவாதமும், ஊக்கமும் உண்டாகிவிட்டன. அவ்வாறாகவே அவர், தம்முடைய சிநேகிதரான நடராஜர் என்பவரை யழைத்துத் தம் குமாரத்தியாகிய ஜெயமணிக்கு ஓர் தகுந்த வரனைத் தேடும்படி அவரிடம் கூறினார்.

நடராஜர்:—நண்பா! ஜயமணியின் அழகிற்கும், குணத்திற்கும், சீலத்திற்கும் தகுந்த புருஷனைத் தேடுவதென்றால், அப்படிப்பட்ட வரனை வைத்திருப்பவர்களெல்லோரும் ஆகாயத்தை யல்லவா பார்ப்பார்கள்! அவர்கள் பெருமைக்குச் சரியானபடி ஈடு கொடுக்க நம்மாலாகுமா! அவ்விஷயத்தில் உன்னுடைய உத்தேசம் எப்படி?

நடேசர்:—என்னுடைய நிலைமைதான் உனக்குத் தெரியுமே! அதற்குத் தக்கபடி நாம் தேடும் மாப்பிள்ளை பின்னால் நமக்கே உதவி செய்யக்கூடியவனா யிருக்கவேண்டும்; அதுதான் எனது உத்தேசம்.

நடராஜர்:—அப்படியானுல் எனக்கொன்று தோன்றுகின்றது; அதாவது, பாலியத்தில் என்னேடுகூடப் படித்த நண்பன் ஒருவன் இப்போது கல்கத்தாவில் ஒரு வேலையிலிருக்கிறுன். அவனுக்கு ஒரு லக்ஷம் ரூபாய் பூஸ்திதி இருக்கின்றது; இதோடு மாதம் 250 ரூபாய் சம்பளம் வருகின்றது. அந்த மனிதன் மிகவும் யோக்கியமான வன்; அவன் முதல் தாரம் கலியாணம் செய்திருந்தான்; அவள் இறந்துவிட்டாள். பிறகு இரண்டாந்தாரம் செய்துகொண்டான். அவளும் இறந்துவிட்டாள். இப்போது அவன் தனக்கு மூன்ருந் தாரமாகப் பெண் தேவை என்று எனக்கு எழுதி இருந்தான். அது இப்போது என் நினைவிற்கு வருகின்றது. அந்தப் பிள்ளையாண்டான் நிரம்பவும் அழகாயிருப்பான். ஆனுல் வயது மட்டும் சற்று அதிகமாக விருக்கும்; ஆனுலும் பாதக மில்லை. பார்வைக்கு வயது முதிர்ந்த மனிதனுகக் காணப்படமாட்டான்; குழந்தையை வெகு பக்ஷமாக வைத்துக்கொள்வான்; எல்லா ஆஸ்தி யையும் பெண் பேருக்கே எழுதி ரிஜிஸ்தர் செய்து விடும்படி யான் கூறினுலும், அவனும், அவனைச் சார்ந்தவர்களும் அவ்வாறே செய்துவிடுவார்கள். ஆகையால் இதைப் பற்றி நீ யோசித்து உன்னுடைய அபிப்பிராயத்தைக் கூறு.

நடேசர்:—அவனுக்கு வயது என்ன விருக்கும்? அவன் மிகவும் கிழவனே!

நடராஜர்:—சேச்சே! அவன் அவ்வளவு கிழவனில்லை. அவ னுக்கு 45 வயதாகின்றது; ஆனுல் பார்வைக்கு அவன் 25 வயது மனிதன் போலவே இருப்பான். அவனை நான் நன்ருக அறிவேன்; அவனைப்பற்றி வேறென்றும் யோசிக்கவேண்டியதில்லை. பெண் பிள்ளைகள் தாம் சீக்கிரம் கிழவிகளாகி விடுகிறுர்கள். ஆண்களுக் கென்ன! ஆண்பிள்ளைகள் விருத்தாப்பியத்திலும் பாலியர்களைப் போலவே யிருப்பார்கள்; எனக்கிப்போது 50 வயதாகின்றது. என் னைப் பார்க்கும்போது நான் வயதுசென்றவனுகத் தோற்றுகின் றேனு? என் சமுசாரத்திற்கு இன்னும் 40 வயதாகவில்லை; இதற் குள் அவள் கிழக்கூடையாகிவிட்டாள். இது உலக சுபாவம். அந்த இடத்துச் சம்பந்தம் நமக்குக் கிடைப்பது ஜெயமணியின் அதிர்ஷ்ட மென்றே சொல்லவேண்டும்"—என்ருர். இந்த வார்த்தைகளை யெல்லாம் கேட்ட நடேசருக்குச் சற்று மனம் திரும்ப வாரம் பித்தது. அவருடைய மனத்தில் 'ஜயமணியை அந்த மனிதனுக் குக் கொடுத்துவிடலாம்' என்ற உறுதியும் பிறக்க வாரம்பித்தது. எனினும் அவர் சற்று யோசிக்கத்தொடங்கி, "ஐயோ! குழந்தை கருதியிருக்குமிடமொன்று; அப்படியிருக்க நாம் வேறிடத்தில் சம் பந்தம் செய்ய நினைக்கிறேம்; அதிலும் வயதாகிய மனிதனுக்கு அவளைக் கொடுக்கத் துணிந்தால் அதற்கவள் சம்மதிப்பாளா? மிகுந்த வருத்த மடைவாளே!" என்று நினைத்தார். அப்படி

நினைத்தவுடன் அவர் மனம் வேதனைக்குள்ளாகித் தவித்தது. பண விஷயத்தையும், நடராஜர் சொல்லியவைகளையும் அவர் எண்ணும்போது அந்த மாப்பிள்ளைக்கே ஜெயமணியைக் கொடுத்து விடலாம் என்னும் துணிவும் அவர் மனத்தில் ஒரு பக்கம் உண்டாகிக்கொண்டிருந்தது. இவ்விதமான எண்ணங்களின் போராட்டத்தினால் மனம் தத்தளித்தவாறு சற்று மவுனம் சாதித்தார். பின்னர் சற்று சமாதான மடைந்தவராய் "சரி; எதற்கும் நீ அந்த மனிதருக்குக் கடித மெழுதி வரவழைத்து விடு;பிறகு யோசனை செய்யலாம்." என்றார். அதற்கவன் சம்மதித்துப் போய்விட்டான். இங்கு நடந்த இத்தனை விஷயங்களும் சொர்ணம்பாளுக்கும், ஜெயமணிக்கும் ஒரு சிறிதும் தெரியவராது.

அவ்விடம் விட்டுச் சென்ற நண்பன் கடித மெழுதி வரவழைப்பதற்கு நேரமாகுமாதலால் சீக்கிரமாய் வருவிக்க எண்ணி உடனே புறப்பட்டு வரும்படியாக தந்தி யடித்து விட்டான். தந்தி யடித்த நான்காம் நாள் காலையில் அம்மனிதனும் அவனுக்கு வேண்டிய சிலரும் வந்துவிட்டார்கள். அவர்கள் நடராஜர் வீட்டிலேயே இறங்கினார்கள். அவர்களைக் கண்ட நடராஜன் மிகுந்த சந்தோடத்தை யடைந்து அவர்களை உபசரித்து காலை போஜனம் செய்வித்து அவர்களை யழைத்துக்கொண்டு நடேசர் வீட்டிற்குச் சென்றார். நடேசரும் இவர்களைக் கண்டு மிகுந்த மரியாதையுடன் அழைத்து ஆசன மளித்து உபசரித்து நடராஜரால் இன்னார் இன்னார் என்று மனிதரைத் தெரிந்து கொண்டார். விவாகத்திற்காக வந்திருக்கும் பிள்ளையாண்டான் உண்மையில் நல்ல சிவப்பும் கட்டுமத்தான சரீரமும் உடையவனுகையால் அவனுடைய செயற்கை யலங்காரங்களாகிய ஸில்க்கு சொக்காய், சரிகை உருமால், கையில் வைரம் பதித்த ரிஸ்ட்வாட்சு, வைர மோதிரங்கள், வைர கடுக்கன், வைர பொத்தான்கள், தங்கக் கட்டு போட்ட மூக்குக் கண்ணுடி, அரும்பு போன்ற அழகிய மீசை, நெற்றியில் ஜவ்வாதினாலான பொட்டு, கையில் தங்கப் பிடி வைத்த பிரம்பு முதலியவை அழகுக் கழகு செய்தது போலிருந்தன. தலை மயிர் அழகாக க்ராப்பு செய்யப்பட்டு நூதனமாக வாரி விடப்பட்டிருந்தது. அவர் நவநாகரிக உல்லாச புருஷரா யிருப்பதால் பார்ப்பதற்கு வயது மிகுந்தவராய்க் காணப்படவில்லை. இந்த ஆடம்பரமான அலங்கார புருஷனைக் கண்ட நடேசருக்கு மனத்தில் பூர்ணமான திருப்தியே உண்டாகி விட்டது. வெறுப்பாவது, அதிருப்தியாவது சற்றும் தோன்றவில்லை. "வயது சிறியதாக விருந்துவிட்டால் மட்டும் என்ன புரண்டு விட்டது! அந்தஸ்தும், ஐசுவரியமும், அழகும் ஒன்றாக விருந்தாலல்லவா மேன்மை! வாலிபம் மட்டு மிருந்து மற்றவைகளெல்லாம் சூனியமாகிவிட்டு 10 குழந்தைகள் பிறந்துவிட்டால் அவைகளுடன்

கஷ்டப்பட்டு தரித்திரத்தை யனுபவித்து பலவிதம் வருந்துவது சிறந்து விடுமோ! இக்காலத்தில் முக்கியமாக பணமல்லவா பேசுகின்றது. குழந்தைக்கும் வயது 14 ஆய்விட்டது. விவாகமானதும் பெண்களுக்கு 4 குழந்தைகள் பிறந்துவிட்டால் அவர்கள் உடனே குடு குடு கிழங்களாய் விடுகின்றூர்கள்; புருடர்களோ ஒரே மாதிரியான நிதானத்துடனிருக்கிறூர்கள். ஆகையால் நாம் வீணுக யோசியாது இவருடைய பூர்ணமான ஆஸ்திக்கும் என் கண்மணி ஜெயமணியை உரிமையாக்கிவிடுவதே சரி. அவள் மூலம் நாமும் சுகப்படவும் கூடும். சரி. சொர்ணும்பாளே யழைத்து விஷயத்தைக் கூறி காரியத்தை முடித்துவிடுவோம்.'' என்று தனக்குள் ஒரு நொடியில் மேல்கண்டவாறு தீர்மானித்துக்கொண்டு நடராஜரைப் பார்த்து ''நண்பா! எனக்குப் பதிலாக என் ஸ்தானத்தில் உன்னை நியமித்து விட்டேன். எனது ஆப்த நண்பனுகிய நீ எல்லாவற்றையும் செய்து முடித்துவிடு. ''என்று பொதுவாக ஓர் வார்த்தை விட்டார்.

நடராஜர்:—ஆகா! அதைப் பற்றி நீ கவலேயே கொள்ள வேண்டாம். இவருடைய பெருமையை நாம் இவரெதிரில் கூறுவது விகாரமாகும். ''கோடையில் கர்ணன்'' என்றே இவரைக் கூறலாம். ஏழைகளைக் கண்டு சகிக்கமாட்டார். சதா கையினுல் பணத்தை அள்ளி தானம் செய்தவா,ிருப்பார். நமது குழந்தையை இவர் தனது கண்ணின் கருவிழிகள் போல பார்த்துக்கொள்வார் என்பதை நாம் கூறவே வேண்டாம். இவர் தமது சகல சொத்துக்களையும் குழந்தையின் பேரில் எழுதி வைத்து விடுவதாயும் அவளுடைய உயிரைத் தன்னுடைய உயிர் ;போலப் பார்த்துக் கொள்வதாயும், அவள் இஷ்டம் போல செலவு செய்வதற்குப் பூர்ண சுதந்திரம் கொடுத்து விடுவதாயும் கூறிவிட்டார். இதோ அவர் நமது மாப்பிள்ளையுடைய தோழர். அவர் வக்கீலாம். அவர் கைப்பட முதலில் பத்திரம் எழுதிவிடுகின்றூர்களாம். தாம் சீக்கிரம் விவாகத்தை முடித்துக் கொண்டு ஊருக்குப் போகவேண்டுமாம். ஆகையால் எல்லா வேலைகளும் சீக்கிரம் ஆகவேண்டும்.

கலியாண மாப்பிள்ளை:—ஐயா! எனது வாழ்க்கைத் துணைவியை யான் எவ்விதம் நடத்துவேன் என்பதை யான் வெளிப் படையாகக் கூறவேண்டாம். பழகப் பழகத் தெரிந்து கொள்ளலாம். உங்கள் குமாரத்தியை யான் 4 வருடங்களுக்கு முன் நடராஜர் வீட்டுக் கலியாணத்தில் பார்த்திருக்கிறேன். அப்போதே எனக்கு அவளை மணந்து கொள்ள சர்வ சம்மதமாய்விட்டது. ஆனுல் என் மனைவி அப்போது இறக்குந் தறுவாயிலிருந்ததால் எதுவும் பேசாது போய் விட்டேன். அவ்வமயம் எனது மனைவி சிறிது குணமடைந்து சென்ற ஆறு மாதங்களுக்கு முன்னர் தானிறந்துவிட்டாள். உடனே நான் உங்கள் குமாரத்திக்கு விவாக மாய்விட்டதாஎன்று நடராஜ

ருக்கு எழுதியதில் 'இல்லை' என்ற பதிலைப் பெற்றேன். பெரு மகிழ்ச்சி அடைந்தேன். இப்போதே அந்த இன்பத்தை யடையும் அரிய சமயம் வாய்த்தது. தாங்கள் கூறு முன்னரே எனது அபிப்பிராயத்தை எல்லாம் கூறிவிட்டேன். எனக்கு 15 தினங்களுக்குத் தான் லீவு கிடைத்திருப்பதால் அதற்குள் எல்லா வேலையும் தீர்ந்து விடவேண்டும். உங்களிஷ்டப்படி நான் நடப்பதற்குத் தயாராக விருக்கிறேன்.

நடேசர்:—எனக்கு இனி ஆக்ஷேபனையே இல்லை. இத்தகைய தங்கக் கட்டியாகிய மாப்பிள்ளையை அடையும் பாக்கியம் எங்களுக்குக் கடவுள் அளித்ததைப் பற்றி நாங்கள் மிகுந்த சந்தோஷத்தை யடைகின்றோம். என் மனைவியுடன் கலந்து யோசனை செய்துப் பிறகு முகூர்த்தம் வைத்துவிடலாம்—என்று கூறி, பின் நடராஜரை நோக்கி "நண்பா! நீ அவர்களை யழைத்துக்கொண்டு பக்கத்து அறைக்குச் செல். யான் சொர்ணத்தை யழைத்துப் பேசி தீர்மானம் கூறுகிறேன். என்னால் நடக்கமாட்டாமையால் உள்ளே செல்ல வியல வில்லை" என்றார். அடுத்த க்ஷணமே அவர்கள் அடுத்த அறைக்குப் போனார்கள். அவர்கள் சென்ற மறு நிமிஷமே சொர்ணம் அவ்வறையுட் ப்ரவேசித்து" நாதா! நான் இங்கு நடந்த சகல விஷயங்களையும் ஜன்னலருகிலிருந்து கவனித்தேன். எனக்கும் சம்மதந்தான். நமக்கும் குழந்தைக்கும் அதிர்ஷ்டமென்றே கூற வேண்டும். மாப்பிள்ளை ராஜாவைப் போல விருக்கிறார். பணத்திலோ குபேரன் தான். இன்னும் என்ன வேண்டும்? இந்த வரனை உடனே முடித்துவிடுங்கள். என்றைக்கும் ஆண்பிள்ளைகள் அப்படியே இருப்பார்கள்; பெண்பிள்ளைகள் தான் கிழமாய் விடுகிறார்கள். மாப்பிள்ளையைப் பார்த்தால் சாதாரணமாய் 30 வயது மதிக்கக் கூடிய நிதானமாயிருக்கிறார். 25 வயதுடைய வாலிபர்களாகக் கிடைத்துவிட்டாலும் பசியாது புசித்துத் தன் கைமேலாக நாலு காசு செலவழிக்கும் பேறு பெண்களுக்கு வேண்டாமா! இந்த வரன் எனக்குத் திருப்திதான்; விடவேண்டாம். குழந்தையை அழைத்து மாப்பிள்ளையைக் காட்டுங்கள்; அவள் மறுத்துத் தான் கூறுவாள். ஏனெனில் அவள் அந்தப் பயல் சாருகாஸனையே மனத்தில் தீரம் செய்திருப்பதே காரணமாகும். அதை எல்லாம் நாம் கவனிக்கவேண்டாம். **கை நிறைந்த பணத்தை விட கண் நிறைந்த கணவன் மேலானது** என்பார்கள். இந்த விடத்திலோ இரண்டும் பொருந்தி யிருக்கின்றன. ஆகையால் குழந்தைக்கு யான் சொல்லிக்கொள்கிறேன்" என்று கூறிவிட்டுப் போய்விட்டாள்.

அடுத்த அறையிலிருந்த எல்லோரும் இங்கு வந்தார்கள். நடேசர் இருவருடைய இஷ்டமும் ஒன்றென்பதைக் கூறிவிட்டார்; ஆனால் "குழந்தையை அழைத்துக் கேட்கவேண்டும்" என்றார். அதற்கு எல்லோரும் இசைந்தார்கள். உடனே ஜெயமணியை

அழைத்தார்கள். ஜெயமணியோ இங்கு நடக்கும் செய்தி எல்லாவற்றையும் மற்றொரு ஜன்னல் வழியாக கேட்டுக் கண்ணீர் விட்டவண்ணமாக அவ்விடத்திலேயே இடிந்து போய்விட்டாள். அவளுடைய துக்கம் கரை புரண்டுவிட்டது. தன் தாய் தந்தையர்கள் கூடிப்பேசித் தீர்மானித்துக் கூறிய வார்த்தை அவளுடைய இருதயத்தில் ஈட்டி கொண்டு குத்துவது போல விருக்கின்றது. "ஐயோ! மக்களிடத்தில் ஒரு சிறிது இரக்கமுமின்றி பணத்தை யொன்றையே பார்க்கும் பெற்றோர்கள் உலகத்திலிருக்கிறார்கள் என்பதை யான் இப்போதல்லவா நிதர்சனமாகக் கண்டுவிட்டேன். சீச்சீ! என்ன உலகம்! என்ன மனித வாழ்க்கை! என்ன பண மகிமை! ஐயோ! எல்லாம் என்வரையில் விபரீதமாகவன்றோ ஆய் விட்டது! என்னுடைய மனப் பான்மையை நன்றாக அறிந்திருந்தும் அதை ஒரு சிறிதும் லக்ஷியம் செய்யாமல்—எனது சுகமான ஜீவியத்தை நாடாமல்—என் மகிழ்ச்சியைப் பாராமல்—என் வாழ்க்கையைக் கவனியாமல்—என்னைப் பாழாக்கிப் பரிதவிக்கும்படியாகச் செய்துவிட்டார்களே! ஐயோ! இனிமேல் எல்லா வேலையும் தீர்ந்துவிட்ட பின் என்னுடைய வார்த்தையும், என் விருப்பமும் எங்கேனும் ஈடேறுமா! அந்தோ! இவ்வமயம் என் காதலன்—என்னுயிர்த் துணைவன்—என் இன்ப வள்ளல்—இவ் வூரிலிருக்கலாகாதா! அவரை வெகு நாளைக்கு முன்னரே ஊரை விட்டுப் பிரிந்துவிடும்படியான துரதிர்ஷ்டத்தைச் செய்துள்ள எனக்கு நன்மையும், இன்பமும், மகிழ்ச்சியும் கிடைக்குமா! அத்தகைய பாக்கியம் எனக்கிருக்குமாயின் என் அன்பர் ஏன் என்னைத் துன்புறவிட்டு விட்டுத் தான் வெளியூர் செல்லவேண்டும்? ஐயோ! எல்லாம் என்னுடைய விதிதான் இவ் விதம் ஆட்டுகின்றது." என்று தனக்குள் பெருந்துயரிலாழ்ந்து அபாரமாய் சிந்தித்தவண்ணம் உட்கார்ந்திருக்கையில், தன்னை தன் தந்தை யழைப்பதை யுணர்ந்து கட்டுமீறிய கவலையையும் குழப்பத்தையும் அடைந்தாள். தான் போவதா, வேண்டாமா என்றும் யோசித்தாள். தன் தந்தை பின்னும் தன்னை வற்புறுத்தி யழைப்பதைக் கேட்டு மெத்த வருத்தத்துடன் துன்பப் பதுமைபோல வந்து நின்றாள். அவளுடைய சகிக்கமாட்டாத துக்கத்தினால் புலம்பி கண்கள் கோவைப்பழம்போல சிவந்து நீர் ததும்பியவாறே இருந்தன. அவைகளைத் துடைத்துக்கொண்டு குயிலினு மினிய குரலால் "அப்பா! ஏன் என்னை எதற்கு அழைத்தீர்கள்?" என்று கேட்டாள்.

நடேசர்—குழந்தாய்! உனக்கும் எங்களுக்கும் நற்காலம் பிறந்துவிட்டது. நமது குறையைத் தீர்த்து வைக்கும் பொருட்டே கடவுள் இவ்வுத்தமரைத் தேர்ந்தெடுத்து உனக்குக் கணவனாக அனுப்பியிருக்கிறார். மாப்பிள்ளையை பார்க்கும்பொருட்டு உன்னை யழைத்தேன்—என்று வெகு வாஞ்சையோடு கூறினார்.

இதைக் கேட்ட ஜெயமணி தலை குனிந்த வண்ணம் "அப்பா! உங்களுடைய கஷ்டம் நிவர்த்தியாகிவிடும் காலம் வந்துவிட்டதென் பதைக் கேட்க மிகவும் சந்தோஷம். மாப்பிள்ளையை பார்ப்பதற்கு என்னை அழைத்துக்கொண்டு போகப்போகிறீர்களா, அல்லது அவரை இங்கு வரவழைக்கப்போகிறீர்களா! மாப்பிள்ளை இவருடைய பிள்ளையா?" என்று மணமகனாக வந்திருக்கும் கிழ மாப்பிள்ளையையே சுட்டிக்காட்டி வேண்டுமென்றே ஒன்றுமறியாதவள் போலக் கேட்டாள். இதைக் கேட்ட எல்லோரும் திடுக்கிட்டார்கள். இவளுடைய அருமையானதும், அபாரமானதுமான ரூபத்தையும், மதியூகத்தையும் கண்டு வியந்தார்கள். நடேசருக்கு தன் புதல்வியினுடைய வார்த்தையானது ஆணி அறைவதுபோலான வேதனையை உண்டாக்கியது. அவளுக்குத் தான் எவ்வித மான பதிலளிப்பது என்று சற்று தியங்கினர். இத்தனை பெயர்களின் மத்தியில் தான் அவமானப் படும்படியாக அவள் பேசியதால் கோபம் ஒருபுறம் கூத்தாடத் தலைப்பட்டது. இத்தகைய நிலைமையில் அவர் ஜெயமணியைக் கண்டு "என் குழந்தாய்! நீ கேவலம் பேதமைத்தனத்தினல் சிறிய வயதுடைய வாலிபன் ஒன்றைமட்டும் தேடுகின்றாய். சகல போக பாக்கியத்திற்கும் உரிமையாக உன்னை நான் செய்யப்போகிறேன். இவருடைய மகன் உனது மகனாகத்தான் பிறக்கவேண்டும். இவரையே உனக்கு புருஷனாக கடவுளே நியமித்துவிட்டதாக எண்ணிக்கொள். இவருடைய அருமை பெருமைகளை சாமானியமாகக் கூறினல் போதாது. உனது அனுபவத்திலும், வாழ்க்கையிலும் தெரிந்துகொள்வாய். பெருத்த லக்ஷாதிகாரியாயும், மேன்மை பொருந்திய செல்வச் சீமாட்டியாயும் உன் கைமேலான செல்வாக்குடனும், மன்மதனையொத்த அழகுடைய மணவாளனுடன் இல்லறம் நடத்தும் இன்பவல்லியாயும் நீ விளங்கப்போகிறாய். இவருக்கு உன்னை மணம் செய்விக்க ஏற்பாடு செய்துவிட்டேன். இவரைப் பார்க்கவே உன்னை யழைத்தேன்"—என்று தனது அபிப்பிராயத்தை சரமாரியாகப் பொழிந்தார்.

இவைகளை யெல்லாம் கேட்ட ஜெயமணி வெறுப்பும், அருப்தியுங்கொண்ட பார்வையுடன் பேசத்தொடங்கி "அப்பா! தங்களுடைய மெலிந்த—அசுகமான—நிலைமையில் அதிகமாகப் பேசி உடம்பை அலட்டிக்கொள்வானேன்? என்னுடைய ஆயுளும்வாழ் நாளும், பிறவிப்பலனும் முதிர்ந்துவிட்டதென்ற கருத்துடன் இம் முதியோருக்கு என்னை தத்தம் செய்துவிடுவதாகத் தாங்கள் தீர்மானித்ததை ஒரே வார்த்தையில் அடக்கி இருக்கலாகுமே! இந்த கிழவரையா யான் மணம் செய்துகொள்ளவேண்டும்? இக்கிழவரை மணப்பதனுலா எனக்குத் தாங்கள் கூறிய அத்தனை பெருமையும்

உண்டாகப்போவது! ஐயோ! 'நல்ல வெயிலின் வெப்பத்தினுல் தவிக்கும்போது குளத்தில் விழுந்துவிட்டால் சதா ஜிலுஜிலுப்பான நீரில் வாஸம் செய்யலாம்; வெயிலின் உஷ்ணத்தை அறியவே வேண்டாம். தாமரை, நீலோத்பலம், முதலிய புஷ்பங்களின் நறு மணங்களின் சுகத்தை சதா அனுபவிக்கலாம். அப்புஷ்பங்களி லுள்ள மதுவையுண்டு ப்ரமரங்கள் ஆநந்தமாய் கானம் செய்யும் அற்புத சுகத்தில் அகமகிழலாம். ஜலத்திலுள்ள மச்சங்கள் கட் டுக்கட்டாய் ஓடியாடி விளையாடும் விநோதக் காக்ஷியைக் கண்டு களிக்கலாம். மற்றுமுள்ள ஆண் பெண் பாலர்கள் ஸ்நானம் செய்ய வருவதையும், செய்யும் அழகையும், காற்று வாங்க வரும் மக்களின் விநோதத்தையும் நோக்கி மகிழலாம். சதா ஆநந்த சித்தத்துடன் வாழலாம்' என்று பெரிய ப்ரசங்கம் செய்வதுபோல விருக்கின்றது. குளத்தில் விழுந்த மனிதன் அடுத்த க்ஷணத்தில் சவமாகிவிடு வானே! சவமாகிய பின்னர் அவனுக்கு ஆநந்தமென்ன, அகமகிழ்ச்சி என்ன! எல்லாம் மடிந்துவிட்டன வென்பதைக் கவனியாது கண் மூடியாகக் கூறுவதுபோல விருக்கின்றது தங்கள் மொழி. இந்த தாதாவை நான் மணக்கமாட்டேன். எனக்குப் பணமும் வேண் டாம்; செல்வாக்கும் வேண்டாம்'' என்று வெகு முடுக்காகவும் துணி பாகவும் கூறினுள்.

இவள் நிரம்பவும் சாமர்த்தியமாயும், பொருத்தமான உபமா னத்துடனும் கூறிய வார்த்தையையும், தன்னைக் கிழவனென்று ஏளனமாக மதித்து உரையாடியதையும் கவனித்த மணமகனுக்கு உள்ளத்தில் ஒருவிதமான ஆத்திரமும், அகங்காரமும் உதித்து தாண்டவமாடத் தொடங்கின. தன்னை அவமதித்துக் கூறிய அந்த பெண்ணை தான் எவ்விதமாயினும் மணந்தே தீருவதென்று ஓர் உறுதியை மனத்தில் கொண்டு ஜெயமணியை உற்று கவனித் துக்கொண்டே இருந்தான். அதற்குள் அவள் தந்தைக்குக் கோபம் வந்துவிட்டது. அவர் கண்களில் தீப்பொறி கிளம்புகின்றது. நெறுநெறு என்று பல்லைக் கடிக்கின்றூர். ஜெயமணியை ஆவேசத் துடன் நோக்கியவாறு விழியால் ஓர் சுழற்று சுழற்றினுர். அந்த பார்வையால் ஜெயமணி நடுநடுங்கிவிட்டாளெனினும் அவள் மனம் கிழவனை மணக்கச் சம்மதிக்குமா! அது ஒருபோதுமில்லை. அவள் சொல்லவறியாத குழப்பத்தை யடைந்து தத்தளித்தவாறு நின்றுள். அத்தருணம் அவள் தந்தை தன் கோபத்தை யடக்கிக்கொண்டு மீண்டும் அவளை நோக்கி "அம்மா ஜெயமணி! உனக்கு அறிவு வள ரும் பொருட்டாக நன்றுகக் கல்வியை ஊட்டியிருக்கின்றேன். ஆகையால் உனக்கு யான் சொல்லவேண்டுவது ஒன்றுமில்லை. நீ படித்த விவேகி. நீ உன்னுடைய இப்போதிய பருவத்தில் எவர் கீழ் படிந்தேனும் நடக்க வேண்டியவளா, அன்றி சுயேச்சை வகிக்கக் கூடியவளா! அதற்குமட்டும் பதிலளி'' என்று நயமாகவும், கண்டிப் பாகவும் கேட்டார்.

இதைக் கேட்ட ஜெயமணி தன் வாழ்நாளையும் தன் பிறவியையும் வெறுத்தாள். "பணமொன்றையே பெரிதெனப் பார்க்கும் பேய்களே நமது பெற்றோர்கள். அத்தகைய பேய்களிடத்தில் நாம் நன்மையையும், உதவியையும், மனத்திருப்தியையும், எதிர்பார்ப்பது எமனிடத்தில் இறந்தவர்களின் உயிரை வேண்டி எதிர்பார்ப்பது எப்படியோ அப்படித்தான்" என்று கட்டு மீறிய வெறுப்புடன் தீர்மானித்தவண்ணம் தனது தந்தைக்கு ஏதும் பதிலே பேசாது அவ்விடத்தைவிட்டுக் கண்ணீர் பெருகியவண்ணம் போய் விட்டாள். தான் கேட்டதற்குப் பதில் கூறாது போய்விட்டமையால் தனது விருப்பத்திற்கு இணங்கியதாக எண்ணிய ஜெயமணியின் தந்தை மகிழ்ச்சியை அடைந்து அவர்களை நோக்கி, 'சரி. இனிமேல் ஆகவேண்டிய காரியத்தைப் பார்க்கலாம்." என்றார். உடனே நடராஜர் கலியாண மாப்பிள்ளையை நோக்கி, "சரி. இவ்விடத்திலேயே வில் (will) எழுதிவிடலாம்." என்றார்.

இதைக் கேட்ட மாப்பிள்ளை அதற்குச் சம்மதித்து தன்னுடன் கூடவந்திருக்கும் வக்கீலை நோக்கி பத்திரம் எழுதும்படியாக உத்தரவிட்டு எழுதும் முறையை தான் உரத்துக் கூறினன். நடேசரும் நடராஜரும் அதை ஆமோதித்து எழுதச்சொன்னார்கள். அவ்வாறே பத்திரம் எழுதும் கடிதத்தில் எழுதி முடித்தாயிற்று. பிறகு அன்றே ரிஜிஸ்தர் செய்துவிட்டார்கள். நடேசர் புரோகிதரையழைத்து முகூர்த்தம் பார்த்ததில் அன்றைக்கு ஏழாவது நாள் கிடைத்தது. அன்றுமுதலே விவாகத்திற்கு வேண்டிய சகல வேலைகளும் நடக்க வாரம்பித்தன. மணமகன் கலியாண செலவிற்காக இரண்டாயிரம் ரூபாய் ஜெயமணியின் தந்தையிடம் கொடுத்துவிட்டார். அன்றே எல்லோருக்கும் கடிதம் எழுதிவிட்டார்கள். விலையுயர்ந்த வைர நகைகள் ஜெயமணிக்கு மணமகன் செய்துவிட்டார். ஜெயமணியின் விவாகப்பேச்சு எங்கும் பெரு முழக்கமாகக் கிளம்பிவிட்டது. "ஐயோ! பாழும் பணத்திற்கு ஆசைப்பட்டுக்கொண்டு கிளி போன்ற பெண்ணை ஓர் கிழவனுக்குக் கொடுக்க பெற்றோரின் மனம் எவ்விதம்தான் துணிந்ததோ! என்ன அநியாயக் கலியாணமிது?" என்று எல்லோரும் பேசிக்கொள்ளத் தொடங்கினார்கள். நடேசருக்கு வேண்டியவர்களும், உறவினர்களும் அதே சொல்லை நேரில் நடேசருடனும், சொர்ணத்துடனும் கூறியதற்கு அவர்களுக்கு அளவுக்கு மிஞ்சிய கோபம் வந்துவிட்டது. அவ்வாறு கூறியவர்களை தம்பதிகளிருவரும் கடுஞ்சினங்கொண்டு பேசத்தொடங்கி "எங்கள் குழந்தை சுகமாக வாழ்க்கைப்பட்டுச் சந்தோடமடைவதைத் தடுத்துவிட நீங்கள் இவ்விதம் கலகம் விளைவிக்கின்றீர்களா! எங்கள் குழந்தையின் சுகத்திற்கும் துக்கத்திற்கும் நாங்களே பாத்யமேயன்றி உங்களுக்கொன்றுமில்லை. நீங்கள் சொல்லவேண்டாம்.

அயல் வாழ்ந்தால் ஐந்து நாள் பட்டினி என்ற மூதுரை உங்களிடம் சரியாக விருக்கின்றது'' என்று கடுகடுத்துக் கூறிவிட்டார்கள். இதனால் சிலருக்கு மனஸ்தாபமும் வந்துவிட்டது; சிறிது சண்டையும் நடந்தது. உலக வழக்கமாகப் பேசியதற்கு வாய்ச்சண்டை மூட்டுவது சிலரிடத்தில் சகஜமாகவும் அனுபவமாகவும் நடக்கின்றது; அதேபோல இவ்விடத்திலும் நடந்தது. கல்யாணப் பெண்ணுக்கு கண்ணீரே பெருத்த அலங்காரமாகிவிட்டது. சதா அழுத கண்ணும், தொழுத கரமும், புழுதிமேனியும், கிழிந்த ஆடையும், கழிந்த பூஷணமும், வழிந்த வியர்வையும், பிழிந்த பழய அழுதணவும், இழிந்த படுக்கையும் உடையவளாய், நிரம்பவும் பரிதாபமாயும் மனதை உருக்கும்படியாயுமுள்ள கோரக் காக்ஷியுடன் விளங்கினள். தான் உயிரினுமினிய காதலனை மணக்காது உயிருக்கு நமன்போன்றவனை மணஞ் செய்து கொள்வதைவிட உயிரை விட்டுவிடலாம் என்று தீர்மானிக்கின்றாள். அடுத்த விநாடியில் "சீ! நமது பெற்றோர்கள் தமது மக்களின் சுக வாழ்க்கையைக் கவனியாது பணமொன்றையே பெரிதென எண்ணி பாழுங் கிணற்றில் தள்ளுவதுபோல என்னைத் தள்ள முயன்ற பேய்களின் இஷ்டத்தையும் பூர்த்தி செய்து, பணப்பேய்க்கு அவர்களை அடிமையாக்கிவிட்டு நாம் தற்கொலை புரிந்துகொள்வதைப்பற்றி யோசிப்போம். இதுதான் சரியானது. ஐயோ! என் அன்பரின் விலாசமாயினும் தெரிந்திருந்தால் என்னை பலியிடும் செய்தியை அவருக்குத் தெரிவித்துவிடலாமே! அதுவும் தெரியவில்லையே! உம். நம்மாலவருக்குச் சுகமிராவிடினும் துக்கத்தை ஏன் விளைவிக்க வேண்டும்? கடிதத்தைக் கண்டவுடன் உள்ளமுருகுவார். அவருடைய காதல் வெள்ளம் கரைபுரண்டு ஓடி உடைந்து கலங்கிய உள்ளத்துடன் தவித்து உயிரையே விட்டாலும் விடுவார். ஆகையால் அவருக்குத் தெரிகின்ற காலத்தில் தானகத் தெரிந்துகொள்ளட்டும். இந்த பரிதாபகரமான—துக்ககரமான—நன்றுவியான செய்தியை நாம் ஏன் தெரியப்படுத்தவேண்டும்? நாம் கண்கலங்கித் தவிப்பது போதும்.'' என்று தீர்மானித்த வண்ணம் பேசாதிருந்துவிட்டாள்.

கலியாண முகூர்த்த நாள் சமீபித்துவிட்டது. நாளை உதயம் முகூர்த்தம். பெண்வீட்டாருக்கும் பிள்ளைவீட்டாருக்கும் வேண்டிய மனிதர்களெல்லோரும் வந்துவிட்டார்கள். பந்தலும், படியும் தடபுடலாகப் போட்டு அலங்காரம் செய்தாய்விட்டது. கல்யாணப் பெண்ணின் சிநேகிதியும் உறவினளுமான சின்னம்மாள் என்கிற மங்கை நல்லாள் ஒருவளே ஜெயமணியின் உயிர்த்தோழியாவள். அவள் ஒருத்தியிடமே தனது இன்பதுன்பங்களைக் கூறி அந்தரங்கமாக முறையிட்டுப் புலம்புவாள். கடவுளின் க்ருபையினால் பெரியோர்களால் நிச்சயித்துச் செய்யும் விவாகத்தைத் தடுக்க இச்சிறுமி

யாலும் அன்னவள் தோழியாலுமியலுமா! இதற்குத்தான் கடவுளின் சங்கல்பம் என்றும், நமது ப்ராப்தம் என்றும், ஊழ்வினை என்றும் கூறுவது. மனதினால் வரித்த புருஷனுக்கு மாலையிடாது கனவிலும் கருதாத புருஷனுக்குக் கண்ணீர் மாலை யிடுவது எத்தகைய கண்ராவியான சம்பவம்! மணமகளின் உள்ளம் எவ்விதமிருக்குமென்பதை நாம் கூறவேண்டுமா! அந்தோ! பரிதாபம்! பரிதாபம்!!

காலை 8 மணியாயிற்று. விவாகத்திற்கு வேண்டிய சடங்குகளெல்லாம் நடந்தேறத் தொடங்கின. ஜெயமணியின் பரிதாபத்தை அவள் முகமே பளிங்குபோலக் காட்டிவிட்டது. அவள் முகத்தைக் கண்டு பரிதாபங்கொள்ளாத மனிதர்களில்லை. ஜெயமணி வாய் திறவாத ஊமையானாள். தன்னை யார் எந்த விதம் அலங்கரிக்கின்றார்களோ அதற்கெல்லாம் உட்பட்டு பதுமைபோல நின்றாள். கண்ணீர் விடுவதைத் தவிர கருத்தொன்றறியாக் கண்மணியானாள். சாஸ்திர விதிப்படியே சகலமான சடங்குகளும் நிறைவேறி குறித்த லக்னத்தில் கிழவனான மணமகனுக்கும் ஜெயமணிக்கும் விவாகம் நிறைவேறியது. ஜெயமணியின் கழுத்தில் மாங்கல்யத்தை தரித்த பின்னரே மணமகனுக்கு நம்பிக்கை யுண்டாகியது. அதன் பின்னரே முகம் மலர்ந்தது; நகை கிளம்பியது; அகம் மகிழ்ந்தது; அங்கம் பூரித்தது. ஜெயமணியோ தீயின் மத்தியில் நிற்பவள்போலான வேதனைக்குள்ளானாள். ஐயோ! என் காதலன் களிப்புடன் பற்ற வேண்டிய என் கரத்தை இக் கிழவன் பற்றுவது முள் பொற்றுவது போலிருக்கின்றதே! ஐயோ! என்ன செய்வேன்? மாமா! அன்று தாங்கள் கூறிய மொழியும், பார்த்த பார்வையும் என் கண்முன் தோன்றுகின்றனவே! என்னையே நம்பிய உங்களை நான் கை சோர விட்டேன். கிழவனுக்கு மாலையிட்டேன்; என் வாழ் நாளின் சுகம் நீக்கப்பட்டேன். பாவி ஜென்மமாகிவிட்டேன். உங்கள் உள்ளம் உருக விட்டேன். உங்கள் காதலை சிதைக்கும் பழிகாரி என்ற பட்டம் பெற்றுவிட்டேன்; சகல போக பாக்கியங்களையும் கைவிட்டேன்; கட்டப்பட்டேன்; கண்ணீர் விட்டேன்; துன்பந் தொட்டேன்; துயரில் மூழ்கிவிட்டேன். என் ஆவி நீங்கப் பெற்றேன் என்பதைத் தாங்கள் கேட்பது ஒன்றுதான் பாக்கி. என் மாமா! என் உள்ளம் உருகுகின்றதே! என் கள்ளமற்ற மனத்தில் தங்கள் மீதுள்ள காதலையே அள்ளி நிறைத்து விட்டதை இனி கொள்ளை கொடுத்து துள்ளித் தவிக்கும் புள்ளியை என் தலையில் கடவுள் மெள்ள குற்றிவிட்டு என்னை இப் பூமியில் தள்ளி விட்டானே! நான் என்ன செய்வேன்? ஆ! இன்னும் சில நிமிடமே நான் உங்களுக் குரிமை என்று எண்ணலாம். பிறகு கிழவனுக்கல்லவா அடிமையாகிவிடுவேன். தீர்ந்தது நிடமும். மாமா! இந்த மாங்கல்யத்தைத் தமது கரத்தினால் தரிக்கும் பாக்யத்தை யான் செய்யாத பாவியாகிவிட்டேனே! என் பிறவி

அபஜயமணி என்று நான் அன்று கூறியது நிஜமாகிவிட்டதே........ ஆகா! மங்கல்யமும் கட்டியாயிற்று. என்னை மன முருக்கி மடியவும் வைத்தாயிற்று. கங்குலும் பகலும் மனத்தில் கரை காணா வேதனையை அனுபவிக்கும் படியாய்ச் செய்து விட்டாயிற்று'' என்று ஜெயமணி மணவறையில் வந்த மர்ந்ததுமுதல் ஒவ்வொரு நிமிடமும் மேல் கண்டவாறு எண்ணியபடியே கண்ணீர் பெருகிய வண்ணமே பொழுதை யோட்டி கழுத்தில் தாலியை கட்டிக் கொண்டாள். துயரம் வாட்டி, துன்பம் தலை நீட்டி, அவள் முகத்தில் காட்டி, அதைக் கண்டவர்கள் கண்ணீர் ஓட்டி வருந்த ஓர் கற் பாவையைப் போலாய்விட்டாள் ஜெயமணி. ஜெயமணியின் முக வேறுபாட்டை யறிந்து வருந்தி அவள் பெற்றோரைத் திட்டிய மனிதர்கள் கணக்கில்லை. ''கலியாண பிள்ளையும் பெண்ணும் எப்படி யானாலென்ன! நமக்கு நான்கு நாளைக்கு முதல் தரமான சாப்பாடு கிடைத்தால் அதுவே போதுமானது'' என்ற சாப்பாட்டுப் பேர் வழிகள் இவற்றைக் கவனிக்கவில்லை. மங்கல்ய தாரணமாகிய வுடனே ஜெயமணி மூர்ச்சித்து சாய்ந்தாள். இதைக் கண்ட எல்லோரும் திடுக்கிட்டார்கள். அவள் பெற்றோரும் மணமகனும் கிடு கிடுத்துவிட்டார்கள். காலை முதல் பட்டினி யாகையால் களை வந்துவிட்டது'' என்று சிலர் கூறிப் பாலைக் கொணர்ந்து மெல்ல பருகச் செய்தார்கள். சில நிமிடங்கள்வரை அவள் கண் விழிக்கவே இல்லை; பிறகு சிறிது நேரத்தில் கண் திறந்தாள். அப்போதும் வாய் திறந்தவளன்று; பேசா விரதங் கொண்டவளானாள். பின்னர் நடக்கவேண்டிய சடங்குகளும் நடந்தன. போஜனம் முதலிய யாவும் நடந்தேறின. ஜெயமணி உன்மத்தங் கொண்டவள் போலானாள். மறுநாட் காலையில் எல்லோரும் எழுந்து தம்தம் அலுவல்களைக் கவனிப்பதிலும், காப்பி பலகாரம் சாப்பிடுவதிலும், தம்மை யலங் காரம் செய்து கொள்வதிலுமாக இருந்தார்கள். ஜயமணி முதல் கட்டு தாழ்வாரத்தில் ஓர் கம்பத்தில் சாய்ந்தவாறு நிற்கையில் அவள் சற்றும் எதிர் பாராத விதமாக ஓர் வாலிபன் ஓடோடியும் வந்து தன்னிறை யறியாத ஆவேசத்துடன், கண்ணீர் பெருகிய வண்ணம், ஜெயமணியை இறுகக் கட்டி யணைத்து அவளுடைய அழகிய கண்ணாடி போன்ற கன்னத்தில் பல முத்தங்களிட்டு ''என் கண்ணே! என் கண்மணி! ஜெயமணீ! என்னுயிர் மாமணீ! என் னுவிக்கமுதமணீ! என்னைக் கைவிட்டு விட்டாயா! என்னை மோசஞ் செய்து விட்டாயா? ஜெயமணீ! என்னைப் பரதேசியாக்கிவிட்டாயா! என்னைப் பித்தனாக்கி விட்டாயா! என் கண்மணீ! என் காதல் நவமணீ!'' என்று அவள் காதிற்கு மட்டும் கேட்கும்படியாகக் கூறி ப்ரலாபிக்கலானான். அந்த அபூர்வமானதும் பரிதாபகரமானது மான காட்சியை, ஜெயமணியை மணந்த கிழ வாலிபன் மெத்தையின் வாராண்டா விலிருந்து தற்செயலாய்ப் பார்த்துவிட்டான்.

182860
600 008

☞ தயவுசெய்து தங்கள் சிநேகிதகர்ளுக்கு காட்டுங்கள்.

அகில இந்தியா லாஜர்னல்.

ஓர் உயர்ந்த மாதாந்திர சட்டப் பத்திரிகை.

முந்துங்கள்! வேகு சிறந்தது ! தமிழ்நாட்டு மக்களுக்கு

வேகு பிரயோசனமானது.

வக்கீல்களால் அழகிய நடையில் எழுதப்பெற்று உயர்ந்த கிளேஸ் கடிதத்தில் அச்சிட்டு வரப்படுவேது.

மாதம் 1-க்கு 64 பக்கங்களுக்கு குறையாமல் அரிய சட்ட விஷயங்களும் ஹைகோர்ட்டில் தீர்மானமான சட்ட நிரூபண கேஸுகளும் வெளிவருகிறது.

இக்காலத்தில், ராஜீய விஷயங்களிலும், மற்ற பெரிய வியவஹார விஷயங்களிலும் வியாபார விஷயங்களிலும், யாவரும் தமது நுண்ணறிவைச்செலுத்திவருகையில், ஒவ்வொருவரும் தம்முடையராஜீய உரிமை, கடமை அந்தஸ்து முதலியவைகளில் தேர்ச்சிபெற்று தம்மையும் தமது நாட்டின் மக்களையும் நாட்டின் பெருமையும் கௌரவமாகவும் மதிப்புடனும் பாராட்டி வருவது மிகவும் இன்றியமையாத ஒரு அவசியமாகும். மேல்நாடுகளில் எங்கு பார்த்தாலும் சுயாராஜ்ஜியமென்றும், ஜனசமூக ஆட்சியென்றும், ஜனநாயக உத்தியோகமென்றும், வழங்கப்பட்டு, அரசாங்கத்தார்களும் ஜனங்களுடைய நன்மையும் சௌகரியத்தையும் சரிவர கவனித்து வருவதின் காரணம் என்னவென்றால், ஒவ்வொரு நாட்டு வாசியும் தமது உரிமையை நன்கு உணர்ந்து வருவதல்லாமல் தமது வியவஹாரங்களில் மிகவும் திடஸ்தனாகயிருப்பதுபற்றி அவருடைய அபிப்பிராயத்தை கட்டாயமாக அதிகாரவர்க்கத்தினர் மேற்கொண்டு அரசாங்கத்தை நடத்திவருவதினால்தான். நமது நாட்டில் இம்மாதிரியான ஒரு அந்தஸ்தையுடைய ஒவ்வொருவரும் பொதுவாக தமது வியவஹார உரிமைகளில் மிகவும் தேர்ச்சியடைந்திருப்பது மிகவும் அவசியமாகும். நமது தமிழ்நாட்டு மக்கள் இவ்வாறு ஒருவித தேர்ச்சியையடையஒரு பெருந்தடையாக இருப்பதுஎதுவென்றால், அரசாங்கத்தில் சகல வியவஹாரங்களும் மற்றுமுள்ள நடவடிக்கைகளும் நடந்தேறிவரும் ஆங்கில பாஷையை பெரும்பாலானோர் நன்கு அறியாமலிருப்பதுதான். இதுவே, நமது மக்கள் சட்டங்களிலும் வியவஹாரங்களிலும் நல்ல பயிர்ச்சியடைவதை தடைசெய்வதாயிருக்கிறது. இவ்வாறுள்ள குறையை நீக்குவதற்கு, தமிழில் சட்டங்களும் வியவஹாரங்களும் சட்ட அம்சங்களும் நிறைந்த ஒரு பத்திரிகை மிகவும் அவசியமென்பதை ஒருவரும் மறுக்க முடியாது. "அகில இந்தியா லா ஜர்னல்" ஒருவாறு இக்குறையை நீக்கி ஆங்கிலமறியாத தமிழ் மக்களுக்கு சட்ட அம்சங்களை நன்கு போதித்து ஒவ்வொருவரையும் தமது செல்வாக்கிலும், திடத்திலும், புத்தியிலும், பொறுப்பிலும் உயர்ப்பிக்கும் என்று நாம் சொல்லத் துணிகிறோம்.

நமது "அகில இந்தியா லாஜர்னல்" பத்திரிகையில், ஒவ்வொரு மாதமும் சென்னை, பம்பாய், கல்கத்தா, அலஹாபாத், ரங்கூன் முதலிய ஹைகோர்ட்டுகளிலும் பிரிவிகௌன்சிலிலும், ஹிந்து சட்டம், மகம்மதிய சட்டம், குற்றங்களின் சட்டம், சிவில் கோர்ட்டுகளில் நடக்கும் வியவஹாரரீதி, காண்ட்ராக்ட் ஆக்டு, (வியாபார ரீதிகளில் நடக்கும் சாமான்கள் விற்பனை, கொதுவை, ஏஜெண்டுகளின் அமைப்பு முதலியவை அடங்கிய சட்டம்) நெகோஷியபில் இன்ஸ்ட்ருமெண்டு ஆக்டு (உண்டி, புரோநோட், செக்கு இவை சம்பந்தமான சட்டம்) டிரான்ஸ்பர்ஆப் பிராபர்ட்டி ஆக்டு, (விக்கிரயம், அடமான தானம் இவைகளைப்பற்றின சட்டம்) எஸ்டேட்ஸ்லாண்டு ஆக்டு (ஜமீன்தார்கள், மிட்டாதார்கள், சுரோத்திரியதார்கள், ஜாகீர்தார்கள் இவர்களைப் பற்றின சட்டம்) முதலிய இன்னும் பலவிதமானசட்டங்களின்கீழ் தீர்மானிக்கப்படும் கேஸுகளும் கேஸுகளின் குறிப்புகளும் இனிமையான தமிழில் மொழிபெயர்க்கப்பட்டு வருவதல்லாமல், சென்னை ஸ்தலஸ்தாபன சுயஆட்சி, ஓட் உரிமை, கோர்ட்டுகளில் வியவஹாரம் நடத்தும்வகை, கோவாபரேஷன் என்னும் ஐக்கியநாணய சங்கக்கிளர்ச்சி, கவர்மெண்டின் அமைப்பு, அதிகார எல்லை, முதலிய அரிய பெரிய விஷயங்களைக் குறித்து உயர்ந்த வியாசங்களும் வெளிவருகின்றன. நமது ஜர்னல், ஜமீன்தார்கள், உண்டிக்கடை வியாபாரிகள், மிட்டாதார்கள், சுரோத்திரியதார்கள், லோகல்போர்டு மெம்பர்கள், ஹானரரி மாஜிஸ்ட்ரேட்டுகள், பஞ்சாயத்து கோர்ட்டு மெம்பர்கள், வக்கீல் குமாஸ்தாக்கள், பெடிஷன் எழுதுவோர் இன்னும் மற்றும் வியவஹாரஸ்தர்கள் இவர்களுக்கு மிகவும் உபயோகமானது.

எமது ஜர்னலுக்கு ஏப்ரல் மாதமுதல் மார்ச்சு மாதம் வரையிலும் ஒரு வருஷக்கணக்கு. ஒரு வருஷ சஞ்சிகைகளின் பக்கங்களைப் பிரித்து தனியாக சுமார் 800-பக்கங்கள் அடங்கிய ஒரு வால்யூமாக பைண்டு செய்யும்படியான ஏற்பாட்டுடன் நடந்து வருகிறது.

நாம் இத்துடன் எமது ஜர்னலின் சில மாதிரிப் பக்கங்களை வைத்திருக்கிறோம். இதுவே ஒரு முழு சஞ்சிகையல்ல. மாதிரிப் பக்கங்களே உங்களுக்கு பத்திரிகையின் பூரண உருவத்தை ஒருவாறு தெரிவிக்கும் என்று நம்புகிறோம். காகிதத்தின்விலை மிகவும் உயர்ந்தகாயிருப்பதாலும் அச்சுசிலவு அதிகமாயிருப்பதாலும் முழு சஞ்சிகைகளை இனமாக அனுப்ப முடியவில்லை. ஒவ்வொரு சஞ்சிகையையும் 0—8—0 மதிப்பிட்டிருக்கிறது. வேண்டுவோர் 0—8—0 ஸ்டாம்பு அனுப்பினாலும் அல்லது 0—8—0 மணியார்டர் அனுப்பினாலும் ஒரு மாதிரி சஞ்சிகை அனுப்பப்படும்.

சர்தா விவரம்.

ஒரு வருஷம் 1-க்கு தபால் செலவு உள்பட ரூபா 5—0—0	சிங்கப்பூர் பினங்கு முதலிய இடங்களுக்கு ரூபா 5—12—0

தனி சஞ்சிகை விலை ரூபா. 0—8—0.

வேண்டுவோர், M. S. பார்த்தசாரதி அய்யங்கார் B. A., B. L.,
மானேஜர், அகில இந்தியா லாஜர்னல் ஆபீஸ்,
80, கொண்டமாபுரம் தெருவு, திருவள்ளூர். என்று எழுதவும்.

அகில இந்தியா லாஜர்னல் பத்திரிகையைப்பற்றி வந்திருக்கும் அபிப்பிராயங்கள்.

" சுதேசமித்திரன் " பத்திரிகை எழுதுவதாவது:—

பொது ஜனங்களுக்கு உபயோகமான அனுபவ சட்ட ஞானத்தை இந்தியா கவர்மெண்டு சட்டம், மாகாண கவர்மெண்டு சட்டம், முதலியவைகள் மூலமாயும் ஹைகோர்ட்டு தீர்ப்புகளின் மூலமாயும் உண்டாக்க தமிழில் மாதம் ஒருமுறை வெளியிட உத்தேசத்தோடு வெளிவந்திருக்கும் " அகில இந்தியா லாஜர்னல் " என்ற பத்திரிகையின் முதல் சஞ்சிகை நமது பார்வைக்கு அனுப்பப்பட்டது. அதில் முதல் 24 பக்கங்களில் கேசுகளின் ரஸமான குறிப்புகளும் இதற்குப் பின்னிருக்கும் 32 பக்கங்களில் கேஸ் ரிபோர்ட்டுகளும் காணப்படுகின்றன. இவை சட்டஞானம் தனிப்பட இல்லாதவர்களுக்கும், இனிமையாயிருக்கும்படி தெளிவான நடையில் எழுதப்பட்டிருக்கின்றன.

' நவசக்தி ' பத்திரிகை எழுதுவதாவது.

அகில இந்தியா லாஜர்னல்:—இது திருவள்ளூரினின்று வெளிவரும் ஒரு மாதப் பத்திரிகை. ஆங்கிலமறியாதவர் சட்ட சம்பந்தமான பல விஷயங்களை அறிந்துகொள்ள இப்பத்திரிகை பெரிதும் துணைசெய்யும். நீதிமன்றங்கள் பலவற்றுள் அவ்வப்பொழுது செய்யப்படும் முக்கியமான தீர்ப்புகள் இதில் காணப்படுகின்றன. இவை நியாயவாதிகளுக்கும் கிராமங்களில் நீதிபரிபாலனம் செய்வோர்க்கும் வழிகாட்டியாயிருக்கும் என்பதில் ஐயமில்லை.

" சுயராஜ்யா " (தமிழ்) பத்திரிகை எழுதுவதாவது:—

துரைத்தன சட்டங்களை தமிழ் மொழியில் விளக்குவதே ஒரு புதிய பெரிய முயற்சியாகும். தென்னாட்டு......கச்சேரி வியவஹாரங்களைக் கொண்டுள்ளவர்கள் சட்ட பூர்வமான நுட்பங்களையும் நீதிபதிகளின் தீர்ப்புகளையும் அறிந்து செய்வார்களாயின் பொன்மலர் நாற்றமுடைத்து என்னலாம். ஆங்கிலம் அறியாத சட்ட அறிஞர்களுக்கு இவ்வளவு காலமாக இருந்த ஒரு குறையை இம்மாலிகை நீக்குகின்றது. சென்னை நீதி ஸ்தல வியவஹாரங்களும் அகில இந்தியா சர்ச்சைகளும் இங்கு தரப்படுவதற்கும் இளந்தமிழ் நடையில் இலங்குவதற்கு உரியதாயிருக்கின்றன............இம்மாலிகை அழகுமிளிர்ந்து விளங்குவதென்றே நினைக்கிறோம். தமிழர் ஆதரிக்கவும்.

சென்னை "ஹிந்து" பத்திரிகை எழுதுவதாவது:—

தமிழ் தெரிந்த மக்களுக்கு உதவும்படி தீர்மான சட்டத்தை மொழிபெயர்த்து எழுத முன்வந்திருக்கும் இம்முயற்சியானது அவசியம் வரவேற்கத்தக்கது. நமது நாட்டில் வழங்கும் சட்டத்தில் பெரும்பான்மையும், சட்டப் பத்திரிகைகளில் பிரசுரப்படுத்தியிருக்கும் உயர்ந்த கோர்ட்டுகளின் தீர்மானங்களில் காணப்படுகின்றன. இவ்வித ரிபோர்ட்டுகள், தீர்மானங்கள் எழுதப்பட்டிருக்கும் ஆங்கிலபாஷையிலேயே இருக்கின்றன. ரிபோர்ட்டுகளில் உள்ள தீர்மானங்களை தமிழ் மாத்திரம் படிக்கத் தெரிந்தவர்களுக்காக முதல் முதலாக மொழி பெயர்த்து வரவிருக்கும் இந்நூதன முயற்சி அவசியம் ஆதரிக்கப்பட வேண்டும். இப்பத்திராசிரியர்கள், கடினமான சட்ட பதங்களுக்கு சரியான தமிழ் பதங்களைத் தேர்ந்தெடுக்க மிகுந்த முயற்சி எடுத்துக் கொண்டிருப்பதாக எங்களுக்கு தெரியவருகிறது. நாளடைவில் தமிழ் மக்கள் இப்பத்திரிகையில் உபயோகப்படுத்திவரும் பிரயோகங்களை அனுஷ்டித்துக்கொள்வார்கள் என்பதைப் பற்றி எமக்கு சந்தேகமில்லை. சட்ட வசனம் என்னவென்றால் சட்டம் தெரியாமலிருப்பது ஒரு சமாதானமாகாது என்பது. தமிழ் மக்களுக்கு சட்டங்களினுடைய நுட்பங்களையூட்டி வரமுயலும் இம்முயற்சியினால் அறியாமை பெரும்பாலும் நீங்குமென்றே நம்பலாம்.

"தமிழ் நாடு" எழுதுவதாவது:—

திருவள்ளூரினின்று வெளிவரும் அகில இந்திய லாஜர்னலின் ஜூன்மாதத்தியசஞ்சிகை நமதுபார்வைக்கு வரப் பெற்றோம். இது ஒரு அரிய மாதாந்திர சட்டப் பத்திரிகையாகும். சட்ட விஷயங்களில் தற்காலம் கல்வி கற்றோரே, அவரிலும், சட்டம் கற்றோரே முற்றிலும் அறிந்திருக்கின்றனர். பொது ஜனங்கள் சட்ட விஷயங்களை அறியாது அதிக நஷ்டத்திற்குள்ளாகின்றனர். அத்தகைபருக்கும் படித்தவர்களுக்கும் இப்பத்திரிகை இன்றியமையாதது. இதில் சிவில், கிரிமினல் கோர்ட்டுகளில் நடக்கும் சகல வியவகாரங்களை நன்கு விளக்கி எழுதப்பட்டிருக்கிறது. கோர்ட்டில் பொழுது போக்குகின்ற வக்கீல் குமஸ்தாக்களும், ஓயாது விவகாரம் நடத்தும் பொது ஜனங்களுக்கும், இது இன்றியமையாதது. வழக்குகளை நடத்தும் நேயர்களுக்கு இப்புத்தகத்தில் கல்கத்தா, பம்பாய், டில்லி முதலிய இடங்களில் நடக்கும் நடவடிக்கைகளின் மாதிரிகளும், சென்னை நீதிஸ்தலத்தில் நடக்கும் முக்கிய வழக்குகளும், ஜட்ஜுகளின் தீர்ப்புகளும் இதில் வெளிவருவதினால் வெளியூர்களில் இருக்கும் வக்கீல்களுக்கும், குமாஸ்தாக்களுக்கும், இப்பத்திரிகை அதிக பயனுள்ளதாகும். இதனை யாவரும் போற்றி நன்மை யடைவாராக.

சென்னை வர்த்தமானி

ஞாயிற்றுக்கிழமை தோறும் வெளிவருவது, சனி ஞாயிறில் வரும் தந்திகளோடு, அநேக அரிய வியாசங்களும், அயல் நாட்டு சம்பவங்களும் அடங்கப்பெற்றது. மாணவர்களுக்கு இன்றியமையாதது.

வருஷ சந்தா ரூ 3—0—0. 6 மாதத்திற்கு ரூ 1—12—0.

மானேஜர்,
அங்கப்ப நாயகன் தெரு,
ஜி. டி. சென்னை.

"கிருஷிகன்"

ஓர் மாதாந்த விவசாயப் பத்திரிகை.

பத்திரிகாசிரியர்கள்:—

(1) ராவ்பஹதூர் ஜெ. செல்வரங்கராஜு
பேன்ஷண்ட் விவசாய டேப்டி டைரேக்டர்

(2) J. R. ரங்கராஜு

வருஷ சந்தா தபால் கூலி உள்பட ரூபாய் ஒன்றுதான்.

எல்லோரும் சுலபமாய் அறிந்து கொள்ளக் கூடிய எளிய நடையில் கிருஷிகருக்கு அனுகூலமுண்டாகக் கூடிய வழிகளை எடுத்துக் காட்டுவதிலும், கிருஷிகருக்கு ஏற்படும் சந்தேகங்களை நிவர்த்திப்பதிலும் "கிருஷிகனு"க்குச் சமானமான பத்திரிகை கிடையவே கிடையாதென்பது நிச்சயம்.

"கிருஷிகன்" பத்திரிகையானது சுயநலத்தைக் கருதாது விவசாய அபிவிருத்தியையும், அதன் மூலமாய் தேச க்ஷேமத்தையும் கருதி வெளிப்படுவதால் வருஷ சந்தா தபால் கூலி உள்பட ரூ. ஒன்று வைக்கப்பட்டிருக்கிறது.

வி. பி. மூலமாய் அனுப்பினால் ரிஜிஸ்ட்ரேஷன் கூலி சேர்த்து ரூ 1-4-0 ஆகும். ஆகையால் உடனே ரூ. ஒன்று மணியார்டர் செய்து தங்கள் பேர்களைப் பதிவு செய்து பத்திரிகை பெற்றுக் கொள்ளுங்கள்.

மானேஜர் "கிருஷிகன்" ஆபீஸ்,
"ஜகந்நாதபாக்" சைதாப்பேட்டை, சென்னை.

அமிர்தாஞ்சனம்

எல்லா நோய்களுக்கும் திவ்ய ஔஷதம்

40 வருஷங்களாக

"ஜகன்மோகினி" யாய் விளங்குவது

எல்லாக் கடைகளிலும் கிடைக்கும்

விலை அணா பத்து.

அமிர்தாஞ்சன் டிபோ,

7, தம்புச்செட்டி வீதி, சென்னை.